

Adventes

2021
AUGUSTS
307

Vēstis

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**KAD DIEVS RUNĀ
PATS PAR SEVI**

**CĒSU DRAUDZEI
110**

Bērniem:

Ko tas nozīmē - būties Dievu?

KRISTĪBAS

Jauniešiem:

**Mīlošā Dieva
paspārnē**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Cēsu draudzei 110
- 05** LIECĪBA
Martīnas stāsts
- 06** LATVIJAS ZIŅAS
SDA Latvijas draudžu savienības
paziņojums
- 08** ZIŅAS
Pēdējo dienu vēsts ir par attiecībām
- 10** PIEMIŅA
Vītālijs Kroitors
- 13** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā notiks dzīvošana bez
starpnieka?
- 14** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kristības
- 17** DZĪVESSTĀSTI
Deviņas vēstules. Piektā vēstule
- 18** TĒMA
Kristības
- 24** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Kad Dievs runā pats par Sevi.
2. daļa
- 26** VESELĪBA
Kraukšķīgie salāti ar riekstu mērci
- 27** JAUNIEŠIEM
Milošā Dieva paspārnē
- 30** BĒRNIEM
Ko tas nozīmē – būt Dievu?

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZINŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietojumu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti augustā, mīļie “Adventes Vēstu” lasītāji!

Vasara, ak vai, tuvojas noslēgumam! Tomēr jāteic, ka šogad, vismaz mani, tā ir stipri vien nogurdinājusi, jo tik intensīvs karstums nav viegli panesams. Tad nav spēka ne darbiem un pat ne atpūtai. Taču līdztekus karstumam bijis arī daudz prieka – rozes un lilijas ziedējušas kā reti kad, dažiem dārzā ienākusies arbūzu raža un ūdens bijis silts kā piens. Allaž līdzās kaut kam, kas ne visai iet pie sirds, ir kaut kas, kas iepriecina.

Taču dzīvē ir notikumi, kuri vienmēr ir priecīgi. Bērniņa piedzimšana (varbūt arī jūs to šovasar esat piedzīvojuši?), laulības (zinu vairākus pārus, kuri uzsākuši kopīgu dzīves ceļu tieši šovasar) un, protams, kristības – pats skaistākais, īpašākais un nozīmīgākais lēmums un notikums ikviena cilvēka dzīvē! Tieši par kristībām, kas piedzīvotas šajā gadā, kā arī par kristību nozīmi varēsiet izlasīt, ja uzšķirsiet šī mēneša Tēmas rakstu. Par šo svarīgo tēmu – kristībām – vēsta arī rubrikā Vārds mācītājam atrodamā Valda Zilgalvja svētruna.

Vēl piedāvājam jums Aktuālo jautājumu, kas meklē atbildi uz to, kā notiks dzīvošana bez starpnieka, savukārt sadaļā Pa Bībeles lappusēm 2. turpinājums Ērika Galenieka rakstam “Kad Dievs runā pats par Sevi”.

Žurnālā atradīsiet ziņas, liecības, rubrikā Veselība – veselīgu salātu recepti vasaras nogales karstajām dienām, kā arī sadaļu jauniešiem, kurā šoreiz intervija ar Janu Jansonī, un lappusīti bērniem, kur aplūkota tik nopietna un īpaša tēmā kā dievbijība un tās izpausmes.

Lai Debestēvs jūs spirdzina un stiprina, ejot kopā ar Viņu! Lai katra jūsu diena ir Viņa slavai un godam! “Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā Kunga gaismā!” (Jes. 2:5)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Kādā aptaujā vidusskolas audzēkņiem uzdeva jautājumu, ar ko viņiem asociējas vārds “brīvība”. Starp atbildēm bija arī šis: “Atbildība, sava valsts, brīva pārvietošanās, izvēles brīvība, drošības sajūta, ceļošana, neatkarība, Brīvības iela, kur dzīvoju...” Iespējams, nav nejaušība, ka pirmā ir minēta tieši atbildība, jo ikviena brīvas gribas izpausme ir cieši saistīta ar atbildību par savu izvēli, kā arī tās iespējamām sekām.

Lai kādas arī nebūtu cilvēku domas par brīvību un brīvas gribas izpausmēm, Bībele brīvību vispirms skaidro kā brīvību no grēka un grēka varas jeb grēka verdzības – “Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: “Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.” Tie Viņam atbildēja: “Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsit brīvi?” Jēzus viņiem atbildēja: “Patiesi, patiesi Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs. Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.”” (Jņ. 8:31–36)

Kā cilvēki mēs pat nespējam objektīvi novērtēt savu stāvokli, kādā atrodamies pēc grēkā krišanas. Daudzi patiesu brīvību asociē ar visatļautību, bezatbildību, patvaļu un nekontrolētu savu vēlmju apmierināšanu. Jēzus atgādināja, ka mēs visi regulāri sastopamies ar šo nepatīkamo realitāti – grēka pastāvīgo klātbūtni un tā bezkaunīgi uzmācīgo dabu, kas cenšas mūs atšķirt no mūsu Radītāja, darot par grēka vergiem. Grēka nenovēršamās sekas ir nāve jeb mūžīga atšķirtība no Dieva. Tāda nu reiz ir pasaule, kurā mēs piedzimstam, dzīvojam un arī nomirstam. Neviens vergs nespēj sevi atbrīvot no sava beztiesiski bezpalīdzīgā stāvokļa.

Jēzus brīvību no grēka varas (verdzības), pirmkārt, saista ar patiesu un uzticamu informācijas avotu, Dieva atklāsmi – Bībeli. Otrkārt, Viņš sevi identificē kā vienīgo Glābēju un krusta nāvi – kā grēka problēmas galīgu atrisinājumu visa Universa mērogā.

Latvijā dzimušais ebreju izcelsmes domātājs Jesaja Berlins par brīvību ir teicis šādus vārdus: “Cilvēka būtības galvenais elements ir izvēles brīvība. Ja cilvēkam nav tiesību pašam pieņemt lēmumus

attiecībā par sevi, tad cilvēcība tiek degradēta un noliegta.”

Brīvība ir cieši saistīta ar ticību visos tās aspektos. Elena Vaita raksta, ka: “Brīvība ir pati ticības būtība.” (“Lielā ciņa”, 189. lpp.) “Atklājot sevi cilvēku priekšā pareizā gaismā, mums jācenšas atbrūnot visus aizspriedumus. Mums vajadzētu cilvēkiem parādīt lietas patieso būtību, tā izsakot spēcīgu protestu pret visiem sirdsapziņas brīvību ierobežojošajiem pasākumiem. Mums jāmeklē Rakstos un jābūt spējīgiem pamatot savu ticību. Praviētis vēsta, ka “bezdievīgie paliks bezdievīgi, un tie to nesapratis, bet sapratīgie to sapratis”.” (“Liecības draudzei” 5, 452. lpp.)

Brīvība jeb brīvas izvēles princips ir viens no svarīgākajiem Dieva valstības pamatprincipiem. Mūsu uzdevums ir vienmēr un visur iestāties par šo Dieva dāvāto brīvību, kas ir patiesas ticības neatņemama sastāvdaļa.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

CĒSU DRAUDZEI 110

Šis gads Cēsu draudzei ir jubilejas gads. Jau 110 gadi! Salīdzinot ar cilvēka mūžu – daudz, bet mūžības skatījumā – mirklis. Lai arī šis Covid laiks, kā mēs to saucam, ir ļoti sarežģīts, nolēmām svinēt mūsu draudzes jubileju. Tā bija neparastāka un klusāka nekā citas jubilejas vai svētki Cēsu draudzē, tomēr gaišuma un sirsnības caurstrāvota.

Jubilejas dievkalpojums notika 10. jūlijā. Draudzes gans Aldis Zēmele, iesākot šo jubilejas dievkalpojumu, uzsvēra, ka draudze ir dibināta uz droša pamata – uz Kristus un ka elles vārtiem to nebūs uzvarēt (atsaucoties uz Mt. 16:18). Alda novēlējums jubilejā skanēja no Pāvila vēstules efeziešiem 3. nodaļas, kur teikts: “Lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdis, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību.”

Dievkalpojuma sākumā mums bija iespēja ielūkoties draudzes arhīvā. Māsa Aina Zariņa, kas ir mūsu draudzes arhīva glabātāja, ar lielu mīlestību runāja par Cēsu draudzes dibinātājiem, par draudzes nozīmi katra cilvēka dzīvē. Viņa uzsvēra dziesminieka Dāvida vārdus: “Draudzes vidū es Tevi slavēšu!” Varējām aplūkot dažādas fotogrāfijas gan no draudzes dibināšanas, gan no dažādiem draudzei nozīmīgiem pasākumiem. Tieši, aplūkojot foto, apjaušam, ka laiks ātri skrien. Bija foto no draudzes dievnama iesvētīšanas 2009. gadā. Skatoties fotogrāfijas, redzējām, ka bērni ir kļuvuši par pusaudžiem, pusaudži

– par jauniešiem un jaunieši jau nodibinājuši savas ģimenes. Mēs šobrīd esam tie, kas veidojam mūsu draudzes vēsturi, un katra devums ir nozīmīgs. Ainai rokās bija rakstu rullis, kurā ierakstīti visu to brāļu un māsu vārdi, kas kopš dibināšanas ir bijuši vai šobrīd ir Cēsu draudzē. “Šajā rullī vēl vietu ir daudz, ko tas draudzei saka?” – tā savu uzrunu beidza māsa Aina.

Mēs saņēmām daudz dažādu novēlējumu no draudzes bijušajiem mācītājiem. Šoreiz novēlējumi bija video formātā un vēstulē, ko saņēmām no Rodertu ģimenes, kas vēlēja mums izturību, pacietību un misijas garu. Video sveicienā Agris Bērziņš mudināja neatmest cerības drosmi, kā arī kopā ar sievu Baibu mums bija iedziedājuši dziesmu par Debesu mājām. Viesturs Reķis uzsvēra misijas nozīmi, paļaujoties uz Svētā Gara vadību, kas izpaužas gan vārdos, gan darbos. Brālis Modris Lapa savā sveicienā atgādināja notikumu no 1. Kēniņu grāmatas, kurā Elija savos mazdūšības brīžos tika stiprināts, vēlot, lai arī mēs kā draudze apzinātos, ka Kungam ir vērts uzticēties pat visgrūtākos

apstākļos un ka darāmā vēl ir daudz. Lai mūsu skati ir pievērsti Jēzum, mūsu ticības iesācējam un piepildītājam! Brālis Viktors Geide mūs uzrunāja katru personīgi ar jautājumu: “Vai tu esi gatavs salasīt vārpas, kuras būs vēl jālasa šīs pasaules tīrumā? Vai tu esi tas, kurš dzirdi, ieklausies, lūdz Dieva prātu un esi gatavs darīt?” Ja tu esi gatavs, tad tev pieder Dieva apsolījums, ka Viņš var svētīt tevi visur, kur tu iesi. Jānis Mucenieks savā uzrunā uzsvēra tikai vienu vārdu, kurš ir visu mācību un doktrīnu centrā – tas ir Jēzus. Jānis novēlēja mums veltīt laiku katru rītu, lai meklētu Jēzu visā Bibēlē, katrā tās lapaspusē, jo gan draudzes, gan pasaules un katra cilvēka lielākā vajadzība ir Jēzus Kristus.

Bija arī novēlējumi klātienē. Draudzes bijušais gans Ojārs Incenbergs novēlēja, lai mums būtu mīlestība savā starpā, jo Kristus ir teicis, ka no tā pazīs – mēs esam Jēzus mācekļi. Viņš citēja Jāņa evaņģēlija 17. nodaļas pantus, kuros rakstīts par vienotību: “Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Mani un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis. Un to skaidrību, ko Tu

Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens. Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.”

Dievkalpojums bija daudz garāks nekā ierasts, tomēr draudzes locekļi ar interesi noklausījās arī Latvijas draudžu savienības bīskapa Viļņa Latgaļa uzrunu. Pirms uzrunas dzirdējām gan Viļņa Latgaļa, gan viņa sievas Ilzes vēlījumus un pateicības vārdus par laiku, ko viņi pavadīja mūsu draudzē. Savā uzrunā brālis Vilnis dalījās pārdomās par to, ar ko viņam saistās Cēsu draudze. Protams, tas ir mūsu plašais un skaistais dievnamas, mūzika un cilvēki. Brālis norādīja arī uz īpašo vēsti, kas ir dota draudzei, un uz laiku, kurā dzīvojam. Dievs ir veidojis draudzi ar īpašu uzdevumu, un šis uzdevums mums ir jāpaveic.

Jubilejās bieži vien saņem dāvanas. Arī mums tika dāvāna no Draudžu savienības. Tomēr šoreiz lielāku prieku izjutām nevis saņemot, bet gan dodot. Dievkalpojuma laikā tika saziēdota nauda Cēru dievnamam, kas atrodas Liezērē. Ceram uz veiksmīgiem šī nama atjaunošanas darbiem!

Esam pateicīgi Dievam par visu, kas mums ir, un ticam, ka Dieva draudze var stāvēt droši, ja tā uz Kristu ir dibināta, kā dziedāja mūsu draudzes vīri.

Dievkalpojuma noslēgumā pārsteigumu bija sagādājis mūsu draudzes vecākais Alvis Zariņš, tas bija skaists klišeris, kurš bija izcepts 110 gadu formā. Baudījām to ar pateicību un prieku.

Pateicība ikvienam par kalpošanu mūsu draudzē! Pateicība ikvienam par sveicieniem un laba vēlējumiem! Ceram, ka Kristus spēkā mēs kā draudze tiksim vadīti arī turpmāk, neatkarīgi no apkārtējās situācijas.

Šo jubilejas dievkalpojumu ir iespējams noskatīties *YouTube* kanālā *sdacesis* “Cēsu draudzei 110 gadu jubileja”: <https://youtu.be/VpPHO7Wa2SQ>.

*Cēsu draudzes locekle
Dina Sopule-Ķieģele*

Martīna mīt pansionātā “Zilaiskalns”. Nākusi no Cēsu draudzes. Viņas biogrāfiju var uzrakstīt vienā teikumā – skarbā un neatgriežamā patiesība ir tāda, ka Martīna ir no izsūtītajiem. Trīs bērni, māmiņa un tētis krita par upuri ļaunajai padomju varai – viņi visi tika izvesti uz Sibīriju. Martīnai tad bija tikai 15 gadi.

Šodien viņai ir mīla meitiņa un mazbērni, bet pašas jaunība bija pazaudēta, svešas un naidīgas valsts nomākta. Taču šis stāsts nebūs par ļaunumu, jo to nevar uzrakstīt ar pildspalvu uz papīra. Ikviens bērns un pieaugušais, kas izgājis tam cauri, raksta to ar sirds asinīm. Šis ciešanas ir svētas, jo Dievs sargāja ikvienu, arī tos, kuri neatgriezīsies nekad, jo palika guļot ļaunajā zemē. Stāsts būs par Martas Prokopčukas ceļu pie Dieva.

Jau bērnībā viņa saņēma spilgtu liecību par to, cik ļoti Dievs mūs mīl un sargā.

Lauku māja. Virtuvē pie plīts divi bērniņi – brālītis un māsiņa. Mamma uz isu brīdi izgājusi. Māsiņa un brālītis spēlēja ar sīkiem žagariņiem. Notiek nelaime – žagariņi aizdegas. Māsiņas drēbes arī deg. Ko var iesākt divi mazi bērniņi, no kuriem vienam – māsiņai – ir divarpus gadiņi, bet otram – brālītim – četri ar pusi? Atskrien māmiņa, saķer mazo meitiņu aiz kājām un ieceļ lielā traukā, kurā kausēja sniegu. Dievs mātei bija devis tādu prātu, un meitiņa palika dzīva. Apdegumi gan bija. Brālītis necieta, bet droši vien ļoti nobijās. Dakteris vēlāk teicis, ka mātes rīcība glābusi meitiņas dzīvību. Mazā Martīna esot jautājusi māmiņai: “Dieviņš bērniņu izglāba?”

Pansionātā Marta ir lūdzēja par mums visiem, kaut pašai sāpes un staigāt nevar.

Pastāstīšu dažus gadījumus no Sibīrijas laikiem. Galvenais visā šajā stāstā par Martīnas ceļu pie Dieva ir tas, ka jau no bērnības Dieva Vārds šajā ģimenē tika godāts. Viņa mīlestība piepildīja katru sirsniņu. Dieva vadība un aizsardzība ļoti noder līdz šai dienai, jo patiesam Dieva bērnam ļoti modri seko mūsu visu ienaidnieka acis, izmantojot vismazāko iespēju savu ļauno darbu turpināt arī šodien.

Pirmais notikums bija ziemā. Bija jābrauc uz mežu malkas sagādē. Martīna brauca viena pati cauri mežam, kur cilvēku tuvumā nebija. Pēkšņi zirgu aiz galvas saķēra kāds vīrietis, gribēdams apstādināt ragavas. Kā bija, kā nebija, bet zirgs svešo vīru iegrūda sniegā un prom bija. Tā Martīna no viņa paglābās.

Otrs gadījums notika vasarā. Milzīgā upe Oba. Meitenes ar laivu brauca uz zināmu vietu pēc ogām. Pa upi peldēja plosti. Plostnieki, jauni zēni, gribēja pajokot ar meitenēm. Pievilka laiviņu pie plostas. Martīna metās ūdenī un peldēja uz krastu. Atkal glābējs eņģelis bija blakus, jo tajos laikos gan neviens nesaudzēja izsūtītos. Glāba tikai Dievs.

Trešais notikums bija, braucot ar velosipēdu no kalna. Martīna nezināja, ka velosipēdam nav kārtībā bremzes. Velosipēds lielā ātrumā traucās lejā, viss beidzās labi, jo tas iebrauca un apgāzās grāvī, kurā bija ūdens.

Brīnums jau bija arī tas, ka visa ģimene atgriezās Latvijā.

Vai mēs spēsim paskatīties uz šo cilvēku izpostītajiem mūžiem ar Jēzus acīm, Viņa mīlestībā? Tikai paskatīties, saprast ir ļoti grūti.

Astrīda Elstiņa

SDA LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS PAZIŅOJUMS PAR SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU RĪGAS 5. DRAUDZI PĒC LATVIJAS REPUBLIKAS UZŅĒMUMU REĢISTRA 11.05.2021. LĒMUMA

Latvijas draudžu savienības (turpmāk LDS) padome 15.02.2021. izteica neuzticību mācītājam Ģirtam Rozneram un atbrīvoja viņu no mācītāja darba Latvijas draudžu savienībā. Pēc šī LDS padomes lēmuma padomes locekļi savos e-pastos saņēma Rīgas 5. draudzes padomes protesta rezolūciju, kurā teikts: "...izteikt Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienībai Rīgas 5. draudzes protestu, kas izpaudīsies kā turpmāka nepakļaušanās jebkādam Savienības mēģinājumam nozīmēt Rīgas 5. draudzei citu mācītāju. Rīgas 5. draudze pati organizēs savu garīgās kalpošanas darbu un pati finansēs savu mācītāju."

18.02.2021. LDS padome kalpošanai Rīgas 5. draudzē nozīmēja mācītāju Viesturu Reķi, taču Rīgas 5. draudzes padome ignorēja šo LDS padomes lēmumu un 06.03.2021. noturēja draudzes kopsapulci. Šajā draudzes kopsapulcē tika pieņemti vairāki lēmumi, lai gan tā tika noturēta bez draudzei nozīmētā ordinētā mācītāja Viestura Reķa klātbūtnes. Te būtu svarīgi piezīmēt, ka draudzes darba kopsapulces (sauktas draudzes stundas) pēc Draudzes rokasgrāmatas nevar tikt noturētas bez ordinēta mācītāja klātbūtnes. Ja šādas kopsapulces tomēr tiek noturētas, tad pēc Draudzes rokasgrāmatas noteikumiem to pieņemtie lēmumi nav likumīgi. Viens no šajā kopsapulcē pieņemtajiem lēmumiem bija lēmums par izstāšanos no LDS, otrs – lēmums veikt izmaiņas Rīgas 5. draudzes nolikumā (statūtos) un mainīt Rīgas 5. draudzes nosaukumu uz Adventistu Rīgas draudze. Papildus tam šajā kopsapulcē Ģirts Rozners tika ievēlēts par draudzes mācītāju pretēji LDS padomes lēmumam par viņa atbrīvošanu no mācītāja amata. Minētajā kopsapulcē piedalījās mazāk nekā puse no reģistrētajiem Rīgas 5. draudzes locekļiem, un tikai daļa no viņiem balsoja par šo lēmumu pieņemšanu.

Rīgas 5. draudzes 06.03.2021. sasauktā kopsapulce ir neatbilstoša Draudzes rokasgrāmatai un Rīgas 5. draudzes LR Uzņēmumu reģistrā reģistrētajam nolikumam (statūtiem). SDA Rīgas 5. draudzes locekļi šajā kopsapulcē nobalsoja par izstāšanos no LDS, lai gan saskaņā ar SDA Rīgas 5. draudzes nolikumu (statūtiem) un LDS statūtiem vietējai draudzei šādu izstāšanās tiesību nav. Pilnvaras pieņemt lēmumu par draudzes statusa maiņu, izslēgšanu no Savienības u. tml. ir augstākstāvošai struktūrai, šajā gadījumā – LDS kongresam un, kongresa starplaikos, LDS padomei (LDS statūti 5.2.), nevis vietējai draudzei. Arī "Draudzes rokasgrāmata" norādīts: "Draudzes statuss nav neizbēgami nemainīgs. Draudzi var likvidēt vai izslēgt no draudžu sadraudzības šādu iemeslu dēļ: [...] 2. [...] Kur saglabājas bīstamas problēmas, tādas kā atkrišana, atteikšanās darboties saskaņā ar *Draudzes rokasgrāmatu* vai sacelšanās pret savienību [...]. c. ja draudze saglabā pretestību, savienības padome sagatavo ieteikumu pastāvīgajam vai ārkārtas savienības kongresam par draudzes likvidāciju [...]" (Draudzes rokasgrāmata, 40., 41. lpp.)

Reliģisko organizāciju likuma 17. panta 1. daļa paredz, ka draudzes un reliģiskās savienības (baznīcas) var likvidēt vai reorganizēt to statūtos (satversmē, nolikumā) noteiktajā kārtībā. Ar 2021. gada 6. marta kopsapulces lēmumu nav radīts jauns tiesību subjekts. Jaunajos Adventistu Rīgas draudzes statūtos tiek norādīta maldinoša informācija, proti, 7.1. punktā teikts, ka: "Draudze [...] ir Septītās dienas adventistu Rīgas piektās draudzes [...] tiesību un saistību pārņēmēja." Taču jāņem vērā, ka SDA Rīgas 5. draudzi 1992. gada 22. jūlijā dibināja tieši LDS un ka tā ir uzņemta Latvijas draudžu savienībā ar kongresa lēmumu. Kopš šī laika draudze atradusies LDS sastāvā. Atbilstoši spēkā esošajiem LDS statūtiem ikviena draudze, kura

ir LDS sastāvā, darbojas saskaņā ar LDS teritorijā noteikto kārtību. Turklāt SDA Rīgas 5. draudzes nolikumā (statūtos) ir norādīts, ka: "1.1 SDA Rīgas 5. draudze ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības sastāvdaļa, kura savukārt ir Septītās dienas adventistu Baltijas ūnijas sastāvdaļa, bet Septītās dienas adventistu Baltijas ūnija ir Vispasaules Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Transeiropas divīzijas sastāvā. [...] 3.2 Draudze kā SDA Latvijas draudžu savienības sastāvdaļa savā kanoniskajā darbībā vadās no SDA Latvijas draudžu savienības Konstitūcijas un statūtiem. [...] 4.1 Draudzes struktūra tiek veidota saskaņā ar Vispasaules Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences apstiprinātajiem Draudzes rokasgrāmatas noteikumiem." (SDA Rīgas 5. draudzes nolikums, reģistrēts LR UR 27.02.2001.)

Saskaņā ar šo nolikumu (statūtiem) un Septītās dienas adventistu Draudzes rokasgrāmata noteikto kārtību LDS sastāvā ietilpstošās draudzes ir gan LDS, gan Vispasaules Ģenerālkonferences sastāvdaļa.

Neraugoties uz visu iepriekš minēto, 11.05.2021. LR Uzņēmumu reģistrs pieņēma lēmumu reģistrēt šādas izmaiņas Rīgas 5. draudzes nolikumā (statūtos):

"1. Reģistrēt reliģiskās organizācijas Adventistu Rīgas draudze statūtos jaunā redakcijā;
2. Nosaukums mainīts: no "SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU RĪGAS PIEKTĀ DRAUDZE" uz Adventistu Rīgas draudze."

Uzņēmumu reģistrā reģistrētajos Adventistu Rīgas draudzes statūtos teikts:

"1. Reliģiskās organizācijas nosaukums un konfesionālā piederība.

1.1. Reliģiskās organizācijas nosaukums ir Adventistu Rīgas draudze (turpmāk – Draudze). Draudze ir pilnībā neatkarīga un darbojas autonomi.

1.2. Draudzei ir septītās dienas adventistu konfesionālā piederība.”

Turklāt punktā 4.2. teikts, ka draudzes locekļu pilnsapulce ir augstākā organizatoriskā lēmējinstance, kas ievēl mācītāju kā garīgo vadītāju un citas amatpersonas.

Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences atzinums

SDA Ģenerālkonferences vadības viedoklis pausts oficiālajā vēstulē: “Mums ir kļuvis zināms, ka draudze, kas sevi dēvē par Adventistu Rīgas draudzi, ir veikusi atbilstošas darbības, lai atdalītos no oficiāli atzītās Latvijas draudžu savienības, un ir izvēlējusies kļūt par neatkarīgu baznīcu. Šajā sakarībā ir jāņem vērā, ka saskaņā ar Septītās dienas adventistu baznīcas struktūru draudžu savienības ietvaros. Ģenerālkonferences “Darba kursa” B sadaļā ir aprakstīta Septītās dienas adventistu baznīcas struktūra, organizatoriskie un darbības principi. Minētajā sadaļā ir noteikts, ka vietējā draudze nevar izveidoties pati no sevis; šādas draudzes tiek izveidotas ar oficiālu vietējās Draudžu savienības, šajā gadījumā – Latvijas draudžu savienības, lēmumu.

Adventistu Rīgas draudzes vienpusējā rīcība pati par sevi ir to nošķirusi no Septītās dienas adventistu baznīcas, un šo draudzi vairs nevar uzskatīt par mūsu konfesijai piederīgu. Tā ir kļuvusi par neatkarīgu, autonomu baznīcu, un, lai gan tā, iespējams, turpina ievērot kādas mūsu ticības pamatmācības un rituālus, tā nedarbojas mūsu konfesijas pārraudzībā, un attiecīgi to nevar uzskatīt par Septītās dienas adventistu baznīcas daļu. Atdaloties no mūsu konfesijas, minētā draudze ir atteikusies ne tikai no tiesībām un privilēģijas dēvēt sevi par septītās dienas adventistu draudzi, bet arī no tiesībām izmantot Ģenerālkonferences reģistrētās zīmes, tostarp konfesijas nosaukumus (Septītās dienas adventisti un adventisti), kā arī logotipu.” (SDA Ģenerālkonferences vecākais juriskonsults Karnīks Dokmetzjans (*Karnik Doukmetzian*); izcēlums pievienots)

Arī Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības likuma (spēkā no 01.05.2008.) 3. panta trešajā un ceturtajā daļā norādīts Baznīcas statuss: “Baznīcas pilnsaukums ir “Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienība”. Baznīcas nosaukumu drīkst lietot vienīgi Baznīca, to veidojošās draudzes, kā arī to dibinātās iestādes un institūcijas. Citu reliģisko organizāciju, biedrību, nodibinājumu un citu tiesību subjektu nosaukumi nepārprotami atšķiras no Baznīcas nosaukuma. Baznīca var prasīt tās nosaukuma prettiesiskas izmantošanas izbeigšanu.”

Tādējādi jaunizveidotā Adventistu Rīgas draudze ir pārkāpusi Rīgas 5. draudzes nolikumā, LDS statūtos un Vispasaules Septītās dienas adventistu Draudzes rokasgrāmatā noteikto kārtību. Jaunizveidotā Adventistu Rīgas draudze pati sevi ir pasludinājusi par autonomu un pilnībā neatkarīgu draudzi, kuras organizatoriskā struktūra atšķiras no septītās dienas adventistu konfesijā praktizētās kārtības un noteikumiem. Arī tas ir viens no iemesliem, kāpēc jaunizveidotā Adventistu Rīgas draudze un tās locekļi nevar tik uzskatīti par septītās dienas adventistu konfesijai piederīgiem.

LDS padomes ieteiktais situācijas risinājums

Lai risinātu situāciju, kādā ir nonākuši tie Rīgas 5. draudzes locekļi, kuri vēlējas saglabāt savu piederību septītās dienas adventistu konfesijai, LDS padomē tika pieņemts lēmums likvidētās SDA Rīgas 5. draudzes vietā dibināt jaunu draudzi. Bijušās Rīgas 5. draudzes locekļi, kuri vēlas saglabāt piederību septītās dienas adventistu konfesijai, tiek aicināti pievienoties jaundibināmajai SDA Rīgas draudzei “Cerība”, līdz 01.10.2021. darot zināmu savu lēmumu mācītājam Viesturam Reķim.

Kas notiks ar Rīgas 5. draudzes locekļiem pēc 01.10.2021.?

Tie bijušās Rīgas 5. draudzes locekļi, kuri izlems pievienoties jaundibināmajai SDA Rīgas draudzei “Cerība” vai arī kādai citai LDS sastāvā esošai draudzei, saglabās savu piederību septītās dienas adventistu konfesijai. Pārējie bijušās Rīgas 5. draudzes locekļi pēc LDS padomes Ziemas sesijas zaudēs savu piederību

septītās dienas adventistu konfesijai. Atgriešanās septītās dienas adventistu konfesijā viņiem turpmāk būs iespējama tikai saskaņā ar Draudzes rokasgrāmatā paredzēto kārtību.

LDS padome un arī Baltijas ūnijas padome no savas puses centās darīt visu, lai nenonāktu līdz situācijai, kāda izveidojusies šobrīd. Rīgas 5. draudzei un tās padomei tika izteikti gan priekšlikumi, gan arī sadarbības piedāvājumi (LDS piedāvātie sadarbības principi attiecināmi uz visām LDS ietilpstošajām draudzēm un ir ņemti no Transeiropas divīzijas Darba kārtības), veicot pārrunas ar Rīgas 5. draudzes padomi un atsevišķiem tās locekļiem.

LDS padome respektē LR Uzņēmumu reģistra lēmumu, kaut arī uzskatām, ka šis lēmums neatbilst SDA Vispasaules draudzes kārtībai un Draudzes rokasgrāmatas norādēm. LDS padome secina, ka, vadoties no Ģenerālkonferences nolikuma, LDS statūtiem un Draudzes rokasgrāmatas, LR Uzņēmumu reģistrā reģistrētā Adventistu Rīgas draudze, neraugoties uz tās statūtos ierakstīto, nav septītās dienas adventistu draudze. Adventistu Rīgas draudze nav uzskatāma par septītās dienas adventistu draudzi arī tāpēc, ka tajā tiek sludināta mācība, kas nesaskan ar visām SDA 28 pamatmācībām.

Kāda ir LDS attieksme pret jaunizveidoto Adventistu Rīgas draudzi?

LDS attieksme pret Adventistu Rīgas draudzi ir tāda pati kā pret jebkuru citai konfesijai piederīgu draudzi. Jaunizveidotās Adventistu Rīgas draudzes locekļi paši ir izdarījuši savu izvēli un ar savu piederību pie šīs reliģiskās organizācijas sevi ir nošķirusi no septītās dienas adventistu konfesijas.

LDS padome norāda, ka Latvijas septītās dienas adventistu draudzēs saskaņā ar Draudzes rokasgrāmatu kalpot drīkst tikai LDS apstiprināti mācītāji vai leģitīmi ievēlētas amatpersonas. Pēc draudzes rokasgrāmatas kārtības nav paredzēts, ka septītās dienas adventistu draudzēs varētu kalpot citas konfesijas vai citas reliģiskās organizācijas piederīgie. Tas nozīmē, ka LDS mācītāji nevar kalpot

jaunizveidotajā Adventistu Rīgas draudzē un ka Latvijas septītās dienas adventistu draudzēs nevar kalpot jaunizveidotās Adventistu Rīgas draudzes ieceltais mācītājs un citi draudzes pārstāvji (Draudzes rokasgrāmata, 120. lpp.).

Mēs apzināmies, ka situācija ir nopietnāka, nekā tas var šķist, tāpēc saprotam, ka mums visiem

nepieciešama liela Dieva žēlastība un īpaša Svētā Gara vadība. Katru dienu nonākam izvēles priekšā un varam pieņemt lēmumus, kuri mūs tuvina Dieva Valstībai.

“Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums. Neapslāpējiet Garu, nenicināit pravietošanu; pārbaudait visu; kas labs, to paturiet! Atraujaties no

visa, kas ļauns. Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.” (1. Tes. 5:18–23)

LDS padome

PĒDĒJO DIENU VĒSTS IR PAR ATTIECĪBĀM

No 2021. gada 9. līdz 14. aprīlim Zoom platformā norisinājās Ģimeņu kalpošanas līderu apmācības (*Family Ministries Leadership Training* (FMLT)), kuras organizēja Intereiropas divīzija (EUD). Šāds pasākums notiek katru gadu, bet šogad pirmo reizi tas norisinājās attālinātā veidā. Pandēmijas laiks noteikti dod arī pirms tam nebijušas iespējas katram, kas vēlas augt un izglītoties kādā konkrētā jomā.

Galvenie runātāji bija Kārena Holforde (*Karen Holford*; TED), Rainers Vaničeks (*Rainer Wanitschek*; TED) un Gābors Mihalecs (*Gabor Mihalec*; HUC), kurš Latvijā ir pazīstams ar savu grāmatu “Es solos Tev”. Dažās sesijās pievienojās arī Villijs un Elaina Oliveri (*Willie and*

Elaine Oliver; GC), Klaudio un Pamela Konsuegras (*Claudio and Pamela Consuegra*; NAD) un Patriks Džonsons (*Patrick Johnson*; TED).

Tika apskatītas šādas tēmas:

- 1) ģimeņu evaņģelizācija;
- 2) ģimenes sabiedrībā;
- 3) cilvēka attīstība;
- 4) radošie Sabati.

Dažas atziņas no dzirdētā:

Pirmie cilvēki sāka dzīvi uz šīs zemes ar jēgpilnu pauzi – Sabatu. Tas atgādina, ka arī **mūsu vērtība nav darbos, kurus veicam, bet tajā, ka mums ir Radītājs un ka Viņš grib būt dzīvā sadraudzībā ar mums.** Jēgpilna nedēļa var sākties ar jēgpilnu pauzi.

Uzdod sev godīgu jautājumu – **vai Tu turi/ piemini Sabatu vai arī**

patiešām svini to? Dažreiz mazas inovācijas ģimenes tradīcijās var dot lielu rezultātu. Iesaistiet bērnus, gatavojoties un svinot radīšanas stāstu.

Komplīcētā pasaulē arī komplīcēti Sabati var būt ļoti izaicinoši.

Padomājiet, kas Sabatu varētu darīt priecīgāku, ģimeniskāku, veldzējošāku, lai tas nav tikai nebeidzamu aktivitāšu un pienākumu laiks.

Mēs nevaram izvēlēties, kādām ģimenēm kalpojam, jo ģimenes mūsdienu sabiedrībā ir ļoti dažādas. **Esam aicināti mazāk nosodīt, vairāk būt mīloši, aicinoši.**

Jāatceras arī par **vientuļajiem vecākiem**, kuriem ir divtikt daudz problēmu. Daudzreiz viņu

saspringtajā dzīvē **vislielākā palīdzība ir tikt uzklausiem.**

Darbojoties ar cilvēkiem draudzē, iepazīstinot viņus ar Dievu, mums jāskatās uz situāciju kopumā, uz šī konkrētā cilvēka ģimeni – laulāto draugu, bērniem. Jādomā, kā varam palīdzēt, kā iesaistīt kopīgajos pasākumos. **Pat ja cilvēki nav gatavi garīgām sarunām, viņi tomēr daudzreiz ir labprātīgi palīdzēt ar saviem talantiem un resursiem,** pat mājām.

Draudzē mums vajadzētu pārtraukt būt orientētiem uz ēkām, jo pandēmijas laiks kā nekad iepriekš atgādina, ka **draudze ir cilvēki.** Radoša, elastīga kalpošana var atnest daudz labu augļu arī šobrīd, piemēram, izmantojot Zoom platformu, mazās grupas.

Tu nevarēsi būt mentors, ja tev pašam nav mentora.

Mūsu mīlestība ir jāparāda bērniem dažādos vecuma posmos viņiem saprotamā veidā. Jo “pliki” vārdi “Es Tevi mīlu!” viņus neuzrunā tik ļoti kā **darbi un praktiska rīcība.**

Aizsniedzot cilvēkus sabiedrībā un atklājot viņiem Dievu, jāpatur prātā, ka viņiem šobrīd aktuāli ir nevis kognitīvie (**izzinošie procesi, bet sociālie.** Mūsdienās valda informācijas pārbaugātība. **Cilvēkus uzrunā jauni kontakti, sadraudzība, nevis semināri, kuros**

viņi vienkārši uzzina vēl kaut ko jaunu.

Nekopējiet mācītāja vai citu draudzes locekļu stāstus par attiecībām ar Dievu. **Stāstiet savu stāstu.** Cilvēkus tas uzrunās daudz pilnīgāk, jo tā ir jūsu pieredze. Tas būs tas, kas atstās iespaidu un ietekmi!

Neviens cilvēks veselā saprātā nedos bērnodārziņiem alkoholu, bet kaut kas līdzīgs šobrīd notiek attiecībā uz tehnoloģiju lietošanu. Paskatieties, ko dara vecāki rotaļu laukumos! Atbilde nav tālu jāmeklē – **sēž telefonos! Ir jāizglīto vecāki draudzē, sniedzot informāciju, kāda ir veselīga tehnoloģiju, interneta lietošana,** arī pašu ieradumos.

Ģimeņu kalpošana ir ļoti būtiska, jo katrs cilvēks tiecas pēc laimīgām, sakārtotām attiecībām.

“Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena. **Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem,** lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!” (Maleah. 3:23, 24) Gala laika draudzes **pēdējo dienu vēsts, trīs eņģeļu vēsts, ir arī vēsts par attiecībām.**

Jāpiemetina, ka, piedaloties šādās apmācībās trīs gadus pēc kārtas un izpildot konkrētus mājasdarbus,

ir iespēja saņemt sertifikātu. Bet noteikti var arī vienkārši klausīties un bagātināt savas zināšanas un izpratni par aktuāliem tematiem un to, kā labāk darboties ar ģimenēm, kā pašam būt klātesošam savā ģimenē ar savu ieguldījumu un nodošanos. Ka atzīmēja organizatori, ir iespējams pievienoties un klausīties šo semināru ik gadu, jo ik gadus tiek sagatavoti aktuāli, noteiktajam laikam atbilstoši temati (kaut arī semināram katrus trīs gadus ir noteiktas centrālās tēmas, kuras jāapgūst).

Organizatori bija priecīgi un pateicīgi par iespēju satikties vismaz šādā formātā. Semināra apmeklētāju skaits bija iespaidīgs – lielāks, nekā tas esot bijis klātienē līdz šim, jo tādi praktiski aspekti kā ceļa izdevumi un nepieciešamība visu nedēļu saplānot prombūtni no mājām noteikti pirms tam daudzus atturēja no dalības seminārā.

Mēs ar vīru (mācītāju Imantu Ģipsli) izjutām lielu prieku un privilēģiju piedalīties šajā pasākumā, klausīties izglītotus, zinošus speciālistus dalāties informācijā par aktuālāko ģimeņu kalpošanas jomā un personīgās kalpošanas pieredzē, kas iedvesmoja mūs jaunam kalpošanas cēlienam ģimenēm.

Elīna Ģipsle

Vitālijs Kroitors

07.03.1957.–27.06.2021.

Jūnija nogalē adventistu draudzes ģimeni sasniedza skumja vēsts – stājusies pukstēt dedzīgā Dieva bērna un kalpa Vitālija Kroitora sirds. Tas bija viens no brīžiem, kad gribas neticīgi teikt: “Kā? Nē... Tas nevar būt...” Vienīgi Debestēvam zināms, kāpēc tieši tagad un kāpēc tieši tā. Paldies Dievam, ka tās nav atvadas uz mūžu, paldies par cerību uz tikšanos, kad mūsu Kungs nāks, lai vestu Savus uzticīgos uz Tēvmājām!

Vitālijs Kroitors kalpoja draudzē no 1991. gada, par mācītāju viņš tika ordinēts 1995. gadā. Kalpojis: Daugavpils draudzē, Krāslavas draudzē, Ogres draudzē, Līvānu draudzē, Rīgas 6. draudzē un Olaines draudzē. Bijis cietumu kapelāns.

Vitālijs paliek mūsu atmiņās kā dzīvespriecīgs, aktīvs, darbīgs, jautrs, sabiedrīks, atsaucīgs, izpalīdzīgs, sirsnīgs, viesmīlīgs un draudzīgs brālis. Sāpīgi izjūtam šo zaudējumu. Izsakām dziļu līdzjūtību Vitālija sievai Lijai un bērniem.

*LDS padome, mācītāji,
draudzes locekļi*

DŽĪVE UN DARBS KRISTUM

“Tālu, tālu dienvidos, Moldāvijā, kur saule jo dāsni silda zemi, kādā no saulaini krāšņajām vasaras dienām šai pasaulē sevi pieteica vēl viens mazs cilvēkbērns. Jaunā māmiņa turēja rokās savu pirmdzimto. [...] Viņa vēlējās, lai zēns kļūtu par īstu darbinieku Visvarenā rokās. Lokot savus ceļus Dieva priekšā, māte lūdzās, lai zēns izaugtu par vīru, kurš, kopjot Viņa druvi, jo daudzus pievērstu brīnišķīgajai mīlestības un taisnīguma mācībai.

Zēns auga kustīgs, dzīvespriecīgs un ar jūtīgu, mīlestībai atvērtu sirdi. Namā vienmēr ritēja vienkārša, bet prieka un viesmīlības pārpilna dzīve. Šeit patvērumu, dvēseles mieru,

draudzīgu padomu un atbalstu atrada jo daudzi dzīves virpuļu pluinītie. Vienmēr durvis bija plaši atvērtas gan lūgtiem, gan negaidītiem ciemiņiem. Un visiem pietika gan cienasta, gan labestīgu vārdu.

Par ģimenes izveidi Lija raksta: “Ar Vitāliju iepazinos 1981. g. 5. septembrī Tuapsē. Tā bija sestdiena. Dievkalpojums ritēja savu gaitu, kad lūgšanu namā kopā ar Soču jauniešu pulciņu ienāca liktenīgais viesis no Moldāvijas. Pāris satikšanās, un mēs sapratām, ka esam radīti viens otram. Mūs salaulāja jau tā paša gada 8. novembrī. Tai dienā ar mums kopā liksmoja ne tikai mūsu radnieki un draugi; pats Dievs šai dienai bija uzspiedis īpašu zīmogu. Visu iepriekšējo nedēļu pirms mūsu kāzu dienas turējās nepatīkami rudeniģs laiks – lietus mijās ar slapjdraņķi un asu vēju. Pienāca mūsu svētku diena. Agri no rīta pamodušies, redzējām, ka mūs sveic vēlajam rudenim tik neparasti liegi saules stari. Zilā debess bez neviena mākonīša priecājās kopā ar mums. Šī vasarīgi spilgtā diena bija kā Debesu dāvana mums – jaunlaulātajiem. Līdz pat vēlajai vakara stundai mūsu svētki bija jo pārbagāti gan ar mūzikas skaņām, dziesmām, gan draugu

izdomu pilnajiem apsveikumiem. Otrajā rītā neticējām savām acīm – viss bija pārvērties līdz nepazīšanai. Aiz loga bija īsta ziema. Sniegs, kurš tik reti priecē savus bērnus, ar biezu kārtu bija pārklājis zemi, turpināja snigt vēl visu nedēļu.

Drīz pēc kāzām pārcēlāmies uz dzīvi Latvijā, Bauskas rajona Iecavā. Šeit piedzima mūsu vecākais dēls Renats. Mūsu kopdzīvē bija gan priecīgi, gan arī skumjāki brīži, bet sirdīs nekad neapslāpa mūsu sākotnējā mīlestība.

Īpaši smagi mums klājās, kad saslima Vitālijs. Slimība jo cieši piesaistīja viņu pie gultas uz ilgāku laiku. Savienot vientulību un bezpalīdzību ar vīra dzīvespriecīgo, sabiedrisko, humorā dzirkstošo raksturu bija gandrīz neiespējami. Laiks vilkā mokoši lēni, sāpes un bezcerība piepildīja ik dienu, bet

tā gribējās dzīvot un prierāties par Dieva radīto pasauli. Par manu vīru lūdza gan piederīgie, gan draugi, gan ticības brāļi un māsas Moldāvijā.

Vienreiz, atgriežoties no slimnīcas, es izmisumā no jauna noslīgu uz ceļiem un ar asarām acīs saucu uz Kungu: “Vai tiešām mūsu lūgšanas netiks uzklausītas? Kungs, atbildi man! Palīdzi, izārstē, mierini...” Brīžos, kad liekas, ka palīdzību gaidīt ir veltīgi, ka esam it kā palikuši ar savu problēmu vientulībā un bezcerībā, Dievs mums ir pienācis klāt sevišķi tuvu. Es vēlējos, lai Kungs nekavējoties atbild manas dvēseles kliezienam. Atvēru Biblii, un manu skatu piesaistīja Mateja evaņģēlija 11. nodaļā rakstītais: “Akli redz, tizli iet, spītīgi top šķīsti, kurli dzird, mironi ceļas augšām un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts. Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas.” Dievs atbildēja caur Savu Vārdu. Šīs svētās rindas stiprināja manu ticību, tās mani gan mierināja, gan uzmundrināja. Vitāliju ļoti smagā stāvoklī aizveda uz Maskavu, uz zinātniski pētniecisko institūtu.

Savā nodaļā Vitālijs bija pats smagākais slimnieks, bet vēlāk ārsti bija visai pārsteigti, ka vīrs sāka necerēti strauji atlabt, kamēr blakus palātās cilvēki mira viens pēc otra. Tie bija svētīgi mirkļi, kad Vitālijs palātā atradās vienatnē ar Dievu. Tas bija lūgšanu un pateicību laiks. Laiks pašanalīzei un Dieva būtības dziļākajai izzināšanai.

Cerot, ka dzimtajā novadā, ierastajā vidē un klimatā Vitālija veselība nostiprināsies, mēs

pārcēlāties uz Moldāviju. Pēc septiņu gadu kopdzīves ar Dieva palīdzību sākām iekārtot savu personisko māju. Tomēr mūsu miers atkal tika iztraucēts. Telefona zvani no Latvijas aicināja Vitāliju darbam garīgajā druvā. Līdzīgi kā Kungs trīs reizes sauca Samuēlu, tā arī Vitālijs jau trešo reizi tika aicināts par kalpotāju draudzē. [...] Nu jau vairākus gadus dzīvojam Daugavpilī. Te piedzima mūsu ilgi gaidītā meitiņa Darina. Cik mūsu spēkos, kurus dāvā Kungs, cenšamies visu paveikt Viņa godam un slavaī, atbilstoši 1. Kor 1:2–31 vēstītajam. [...]”

(No žurnāla “Kopējā ceļā”, 1997. g. vasara; sagatavoja Andris Pešelis)

ATMIŅU STĀSTI

Ar Vitāliju iepazinās jau 80. gados, kad viņš nesen bija pārcēlies uz dzīvi Latvijā. Biju patīkami pārsteigts, ka Vitālijs jau runāja latviski. Tas, šķiet, bija spilgtākais pirmais iespaids, kas manī raisīja paliekošu cieņu – ne tik daudz valodas apguves spēju, kā attieksmes dēļ.

Daudzi Vitāliju uzskatīja par moldāvu, bet patiesībā viņš piederēja gagauzu tautai, kas nav pat radniecīga moldāviem. Vitālijs nebija vienīgais gagauzs Latvijā, tomēr viens no nedaudziem gan. Tais pašos astoņdesmitajos man bija iespēja paviesoties Vitālija dzimtas namā Moldovā, novadā, ko sauc par Besarābiju. (Senākos laikos krievu cars, politisku apsvērumu motivēts, uz turieni varmācīgi bija deportējis daļu nelielās gagauzu tautas.) Atceros ļoti laipnu, patiesas viesmīlības pilnu uzņemšanu, sarkanu piparu, kuru piekožot pie zupas, paliku bez elpas, ļoti garšīgu maizi no vietējā veikala, kādu pēc tam nekur vairs neesmu baudījis, un savdabīgo gagauzu valodas skanējumu.

Vēlāk, kad kļuvām kolēģi, tikāmies ikmēneša darba sanāksmēs. Domājot, kā raksturot Vitāliju, pirmie prātā nāk vārdi “draudzīgs”, “dievbijīgs”, “dzīvespriecīgs”, “darbīgs” un “dāsns”. Tāds viņš paliks atmiņā. Līdz dienai, kad atkal tiksimies Jaunajā Zemē.

Mācītājs Māris Debners

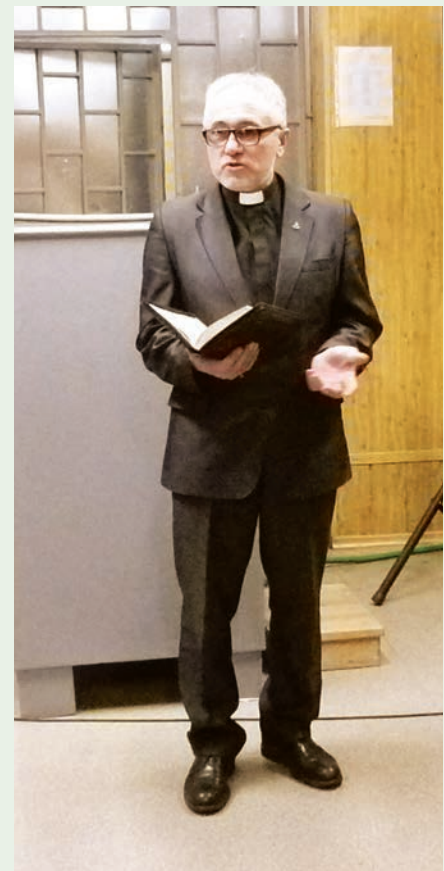
Vitālijs bija... Tā savādi skan. Vēl pirms viņa aiziešanas mēs sazvanījāmies un apmainījāmies viedokļiem par dažādām tēmām. Parasti mūsu sarunas bija kādu stundu garas, jo vienmēr bija par ko runāt – par ģimeni un sadzīvi, par kalpošanu draudzēs, par plāniem un par nākotni...

Atceros, kā pirms daudziem gadiem mēs ar draudzi braucām viesoties pie Daugavpils draudzes. Viņi mūs laipni uzņēma, it īpaši viesmīlīgs bija Vitālijs. Viņš prata ātri atrast kontaktu un sadraudzēties.

Kad Vitālijs ar sieviņu viesojās mūsu mājās, pie galda skanēja daudz smieklu, jo viņam nebija svešs humors. Viņš bija dzīvespriecīgs, enerģisks un ar dažādām idejām. Viņa klātbūtnē varēja “uzlādēt baterijas”. Kad runājām par mācītāja darbu un garīgām lietām, viņš kļuva ļoti nopietns. Svarīgas bija divas lietas – misija un vienotība.

Arī kalpošanā mums sanāca sadarboties. Kad vajadzēja krievu valodā runāt bērēs vai laulībās, tad aicināju Vitāliju. Kad viņam vajadzēja kalpot latviski, viņš aicināja mani. Tā mēs viens otram izpalīdzējām.

Pandēmijas laikā nebijām tikušies, un, kad dzirdēju, ka plānota mācītāju

sanāksme klātienē, nopriecājos, ka varēšu satikt kolēģus, arī Vitāliju. Taču tad atnāca ziņa, ka Vitālija dzīves gājums noslēdzies. Tas bija tik šokējoši un negaidīti! Tam sekoja ilgi un skumji pārdomu brīži.

Vitālijs mīlēja Dievu un uzticīgi kalpoja Viņam. Tādēļ varēja sacīt kā savulaik Ijabs: “Taču es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs un pēcgālā Viņš celsies pāri par pišļiem, un pēc tam, ja arī mana āda būs saplošīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatišu Dievu. Tiešām, es Viņu skatišu sev par glābiņu un manas acis Viņu redzēs, un ne jau kā svešinieku un pretinieku, Viņu, pēc kura mana sirds manās krūtīs tā noilgojusies!” (Īj. 19:25 –27) Satiksimies Debesīs!

Mācītājs Ainārs Gailis

Man skumjas pilda sirdi, domājot par to, ka cietumu dvēseļu aprūpes darbs ir cietis milzīgu zaudējumu. Mēs ar br. Vitāliju regulāri sadarbojamies Daugavpils cietumu kapelānu darba jomā. Vitālijs visu darīja ar pilnu atdevi, izskatot individuāli katra ieslodzītā garīgo stāvokli – vajadzības. Ieslodzīto cietumos ir daudz, un katram ir

savs redzējums uz dzīvi. Katram ir jāuzstāda “diagnoze” un jāpiemeklē piemērotas “zāles”. Visi grib labi dzīvot. Visiem vajadzīga cerība nākotnei. Vitālijs bija kā ģimenes ārsts ieslodzītajiem. Pēdējā nedēļā viņam bija sarunātas individuālas tikšanās ar vairākiem ieslodzītajiem, bet diemžēl tās ieslodzītie nesagaidīja. Saņēmu vairākus telefona zvanus no ieslodzītajiem ar jautājumu: “Kas notiks tālāk?” – “Tālāk, brāliņi, seko pārdomas par dzīves vērtībām un

jēgu.” Un jēga ir tieši procesā, kamēr mēs dzīvojam. Vitālijs redzēja jēgu kalpošanā cietumos un draudzē. Viņa kalpošana aizņēma visu viņa laiku. Arī ģimenes locekļi dzīvoja visam līdzī, piedaloties Vitālija kalpošanas darbā. Ceru, ka Vitālija ieguldījums cilvēku sirdīs nepaliks bez “ražas”. Lai Dievs svētī sēto sēklu un viņa ģimenīti!

*Brīvprātīgais cietumu kapelāns
br. Rihards Krieviņš*

LAI TEV PATĪK MANAS MUTES VALODA

Dažkārt, runājot vai rakstot, nonākam pie kāda vārda, apstājamies un domājam, kā gan bija pareizi? Kā tas jāraksta? Kur šajā teikumā jāliek komats? Vai šis mazais vārdiņš ir saiklis vai partikula, vai varbūt iespraudums? Lai sniegtu atbalstu un padomu visiem runātājiem un rakstītājiem, izveidota šī mazā rubrika, kuras nosaukumā izmantoti vārdi no 19. psalma 15. panta.

Ja vēlaties, lai šajā padomu stūrītī tiktu sniegtas atbildes uz kādiem jums aktuāliem jautājumiem, rakstiet uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv, un mēs centīsimies palīdzēt!

Tūkstotis, tūkstoš vai tūkstots?

Kad Jēzus atnāks otrreiz un paņems Savu uzticīgo draudzi uz

Debesīm, mēs tur dzīvosim kopā ar Viņu... tūkstots... tūkstoš... tūkstoti gadu. Kā tad būtu pareizi?

Latviešu literārajā valodā **lietojami** skaitļa vārdi:

1. TŪKSTOTIS – lokāmais vīriešu dzimtes pamata skaitļa vārds, kuram ir šāda nozīme:

– skaitlis, ciparu kopa 1000, arī daudzums, skaits 1000; kopa, kas sastāv no 1000 vienībām, piemēram, *Salamanam bija tūkstotis četri simti kara ratu; viņš prot reizināt līdz tūkstotim; šajā namā var sapulcēties tūkstotis interesentu; kopā te dziedāja un Dievu slavēja divi tūkstoši Dieva bērnu;*

– (lietvārda nozīmē) ļoti liels (kā) daudzums, piemēram, *Dievkalpojuma ierakstu noklausījās tūkstoši; Jeruzalemi ik dienu apmeklē tūkstoši;*

– liels naudas daudzums, piemēram, *mēs ar tūkstošiem nešķiežamies;*

– (daudzskaitļa datīva vai instrumentāla formā) norādot, ka kopā veidojas aptuvens skaits pa tūkstoš vienībām vai ka skaits ir

ļoti liels, piemēram, *bēgļu gaitās dodas tūkstošiem cilvēku; savāks tūkstošiem lappušu biezs pētījums.*

2. TŪKSTOŠ – nelokāmais pamata skaitļa vārds, ar kuru apzīmē skaitli, ciparu kopu 1000, kā arī daudzumu, skaitu 1000, piemēram, *tūkstoš astoņi simti četrdesmit ceturtais gads; nobraukt tūkstoš kilometru; “Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu.”* (Atkl. 20:5)

Abu šo vārdu lietojumu ļoti labi var redzēt Jesajas 7:23, kur teikts: *“Tanī laikā katrā vietā, kur tagad stāv tūkstotis vīnakoku tūkstoš sudraba gabalu vērtībā [...]”*

Savukārt nereti sarunvalodā dzirdamais skaitļa vārds **tūkstots** latviešu literārajā valodā atzīstams par nevēlamu un nebūtu lietojams.

*(Materiāla sagatavošanai izmantots avots
www.tezaurs.lv/mlvv.*

Sagatavoja Anitra Roze)

KĀ NOTIKS DZĪVOŠANA BEZ STARPNIIEKA?

Elena Vaita ir sniegusi vairākus nozīmīgus teoloģiskus secinājumus par to brīdi, kad Kristus pārtrauks būt starpnieks grēcinieku labā Debesu svētnīcā īsi pirms Savas atnākšanas godībā. Daži to interpretē kā bēdu laiku, kad ticīgie dzīvos bez nepieciešamās Kristus žēlastības. Šis skaidrojums rada bailes un pat satraukumu, kas grauj pārliecību par glābšanu. Glābšanas evaņģēlijs caur ticību uz Jēzu tiek nostumts malā, un tā vietā tiek likts uzsvars uz cilvēcīgajiem sasniegumiem. Elenas Vaitas darbu izpēte norāda, ka bēdu laikā Dieva ļaudis pilnībā paļausies uz Jēzus krusta izlīdzinošo spēku.

NOSKAIDROJOT AKCENTUS

Nepieciešams uzsvert, ka Elena Vaita neko nesaka par jautājumu: kas notiks pēc tam, kad Kristus pabeigs Savu starpniecisko kalpošanu Debesīs.

Pirmkārt, viņa savos rakstos nepiemin, ka Dieva ļaudis pārstās cīnīties pret savu grēcīgo dabu. Tieši pretēji. E. Vaita raksta: “Mēs nevaram sacīt: “Esmu bezgrēcīgs” līdz brīdim, kamēr šis mirstīgais ķermenis taps pārmainīts un izveidots pēc Viņa apskaidrotās miesas.” (Elena Vaita, “Signs of the Times”, Mar. 23, 1888 (skat. arī Ellen G. White, Selected Messages [Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980], book 3, p. 355).)

Otrkārt, viņa neraksta, ka brīdī, kad Kristus pabeigs Savu darbu Debesīs, Viņa taisnības pārklājs no ticīgajiem taps noņemts.

Treškārt, E. Vaita neraksta, ka tani brīdī Kristus un Svētais Gars pametīs Dieva ļaudis vai ka tiem būs jāizdzīvo pašiem ar saviem spēkiem. Tā vietā viņa raksta: “Es redzēju, ka Dievs pār Savu tautu pārklāj pārsegu, lai to pasargātu bēdu laikā un lai katra dvēsele, kura nostājas uz patiesības ceļa un kurai ir tīra sirds, tiek apklāta ar Visvarenā Dieva apsegu.” (“Agrīnie Raksti”, [43])

Līdzko Kristus noslēdz Savu svētnīcas darbību, Viņš sagādā pilnīgu piedošanu un taisnošanu Saviem uzticamajiem sekotājiem. Bēdu laikā Dieva ļaudis vēl aizvien būs atkarīgi no Kristus salīdzinošā darba.

DIEVA ĻAUŽU PIEREDZE

Kristus starpniecības gals Debesu svētnīcā nozīmē, ka no netaisnajiem tiek atņemts Gars. Tie pilnībā tiek atstāti sātana varā, kriet septiņas pēdējās mocības, un sātans centīsies iznīcināt Dieva ļaudis. Šajā laikā Dieva atlikuma ļaudis piedzīvos satraukuma pilnu laiku, baidoties, ka tiks iznīcināti, jūtoties, ka Dievs tos pametis, norūpējušies par savu garīgo nederīgumu. Dievs lietos viņu pieredzi, lai tos šķīstītu. “Bet uguns ceplis tomēr nepieciešams, jo ir jāiznīkst visam pasaulīgajam, lai viņos kļūtu redzams pilnīgs Kristus attēls.” (“Lielā cīņa”, [621])

Dieva ļaudis dienu un nakti lūgs pēc atpestīšanas. Sātans tiem iedvesīs domas, ka grēku dēļ viņu gadījums ir bezcerīgs. “Uz pagātņi skatoties, tiem nav ko cerēt, jo savā dzīves gājumā tie var saskatīt pavisam maz laba. Viņi skaidri apzinās savu vājumu un necienīgumu.” (“Lielā cīņa”, [618, 619]) Tie, līdzīgi Jēkabam, kad viņš cīnījās ar eņģeli, paļausies “tikai uz salīdzināšanas darba nopelni. Mēs paši neko nespējam darīt sevis labā. Visā mūsu bezpalīdzīgajā necienībā mums jāuzticas krustā sistā un no nāves uzmodinātā Pestītāja nopelniem.” (“Sentēvi un pravieši”, [203])

Ievērojiet, ka tie, kas tiks atzīti par uzticamiem, labāk izvēlēsies mirt, nevis grēkot (“Liecības draudzei”, 5. sēj., 53. lpp.). Pārliecību par viņu glābšanu tiem sniegs nevis pašu rakstura pilnība, bet gan Kristus upura nāve to labā – mūžīgais evaņģēlijs. Tie būs atraduši patvērumu viņu labā nokautajā Jērā (Atkl. 14:1). Necienīguma izjūtas paliks viņos līdz pat Otrajai

atnākšanai. Kad tie ieraudzīs nākam Jēzu, tie izsauksies: “Kas var pastāvēt? Vai mans tērps ir bez traipiem?” Tad Jēzus nekavējoties atbildēs: “Tev pietiek ar Manu žēlastību.” (“Lielā cīņa” [641])

Arī bēdu laikā Dieva žēlastība būs Dieva ļaudīm pieejama. Tas nozīmē, ka Kristus salīdzināšanas darbs to labā vēl aizvien būs efektīvs.

SAGATAVOŠANĀS BĒDU LAIKAM

Elena Vaita iedrošina mūs mācīties tagad, lai varētu dzīvot bēdu laikā. Tādēļ viņa raksta par kristīgo pilnību, kas ir veids, kā nolikt malā visu grēku. Bez tam viņa piebilst, ka šis darbs ir atspoguļots Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas vēstīs. Lai sasniegtu šo mērķi, minētās vēstis ir jāpieņem, jāpraktizē un jālīdzdala citiem. Dievs ir devis šīs vēstis, lai sagatavotu mūs un pasauli Kristus otrajai atnākšanai. Precīzāk sakot, viņa raksta, ka mēs atmetam grēku, kad topam taisnoti ticībā uz Kristu un paklausām Dieva baušļiem (Atkl. 14:12). (Elena Vaita, Manuscript Releases (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1981-1993), vol. 12, p. 193)

Kristīgo pilnību veido ikdienas pakļaušanās Dieva gribai, paļaujoties uz Kristus piedodošo žēlastību (1. Jņ 2:1-2). Kristīgās pilnības mērķis ir nevis dot iespēju būt uzvarētājiem Kristus prombūtnes laikā, bet gan būt efektīviem savā kalpošanā citiem. Kristīgā pilnība Gara spēkā meklē iespēju mūs pārveidot Jēzus līdzībā, padarot mūs par efektīviem kalpotājiem citu labā. Mūsu glābšana nav mūsu darbu rezultāts, bet gan Kristus upura rezultāts.

(Endžels Manuels Rodrigess.
“Mūsu glābšana nav atkarīga no mūsu
darbiem, bet gan no Kristus upura.”
Publicēts: “Adventist World” 2021. g.
28. maijā;

tulkojis Andris Pešelis)

Valdis Zilgalvis – Valmieras draudzes un Rūjienas draudzes mācītājs

KRISTĪBAS

“Vai tad jūs nezināt, ka mēs, kas kristīti uz Jēzu Kristu, esam kristīti uz Viņa nāvi? Tā mēs kristībā līdz ar Viņu esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus, kas caur Tēva godību uzmodināts no mirušajiem, arī mēs staigātu jaunā dzīvē.” (Rom. 6:3–4, LJT)

Sešgadīgais dēls pastāstīja mātei, ka nu viņš esot kristīts. Mamma zināja, ka tas tā nav, tāpēc nolēma noskaidrot šo jautājumu un lūdza dēlam paskaidrot, ko viņš domā ar vārdu “kristīts”. Tad mazais zēns mammai paskaidroja: “Vakar vakarā vannā es pabāzu seju zem ūdens un domāju par Jēzu.”

Droši vien daudziem, gluži tāpat kā mazajam zēnam, ir neskaidri priekšstati par to, kas ir kristības un ko tās nozīmē mūsu dzīvē. Kristība ir apvīta ar tik lielu noslēpumainību, ka ir cilvēki, kuri tieši kristību dēļ baidās nodot savu dzīvi Kristum. Daži uzskata, ka kristība ir tas, kas glābj, bet citiem kristība ir kaut kas tāds, kam cilvēks nevar iziet cauri, kamēr nav kļuvis tik pilnīgs kā Kristus.

Atceros, ka pirms kristībām es sev jautāju, kāpēc man tas jādara. Viens no galvenajiem argumentiem bija, ka pats Jēzus kristījās Jordānā un ka mēs sekojam Viņa piemēram. Vārds “kristības” nozīmē ‘iegremdēšana’ – visa ķermeņa iegremdēšana, ne tikai galvas vien, kā to darija zēns.

Ja pievērsīsimies Jaunajai Derībai, atradīsim šo vārdu Jēzus kalpošanā, mācībā, kā arī diezgan plaši apustuļa Pāvila vēstulēs.

Evanģēlijos lasām, ka Jānis Kristītājs, aicinot ļaudis sagatavoties Kunga nākšanai, mudināja tos uz atgriešanos no grēkiem, kristīja, iegremdējot Jordānas ūdenī, un tautai mācīja, “lai tic Tam, kas nāks pēc viņa, – Jēzum” (Ap. d. 19:4). Jānis uzrunāja dažādu sabiedrības slāņu cilvēkus – farizejus, saduķeļus, muitniekus, Romas karavīrus un vienkāršo tautu. Visiem īpašā veidā izskanēja aicinājums atteikties no grēcīgās dzīves un nožēlot grēkus. Kristības bija apliecinājums, ka viņi to darijuši, ar to simboliski norādot uz savu šķīstīšanos.

Pirms dodamies tālāk, ir jāsaprot grēka jēdziens. Kā to definē Dieva Vārds, Bībele? Vai ir kāda noteikta norma, kas mums pasaka, kura darbība ir uzskatāma par grēku, bet kura ne?

Mūsdienu cilvēkam problēmas sagādā absolūta patiesība un absolūtas morāles normas un dzīves formas. Taču, zinot, ka Dievs eksistē un ir ieinteresēts mūsos, ir pamats uzskatīt, ka mums ar Viņu būtu jāveido tādas attiecības, kādas būtu pieņemamas Viņam un sniegtu patiesu laimi mums. Skatoties no tādas perspektīvas, mums palīdz pravieša Jesajas vārdi: “Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums...” (Jes. 59:2) Tātad grēks ir viss, kas cilvēku nošķir no Dieva. Vai arī, citējot kādu citu Bībeles frāzi, “viss, kas nenāk no ticības, ir grēks.” (Rom. 14:23) Savukārt 1. Jāņa 3:4 teikts, ka “grēks ir bezlikumība.” (LJT)

Dievs deva morāles likumus, un tie ir 10 baušļi. Tā kā Dievs ir mūžīgs,

arī viņa dotie likumi ir mūžīgi. Baušļu pārkāpšana ir grēks. Gan Jēzum tuvais mācekļis Jānis, gan Pāvils atgādina, ka “visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības” un tas, kurš saka, ka ir bez grēka, ir melis.

Bet tad man radās jautājums, kādēļ Jēzum bija jākristās? Par Viņu teikts, ka Viņš bija bez grēka (Ebr. 4:15). Pie kam Jēzus bija tieši tā persona, par kuru Jānis sludināja. Kad Viņš atnāca, lai Jānis Viņu kristītu, Jānis bija neizpratnē un atturējās, sacīdams: “Man vajag tikt Tevis kristītam, un Tu nāc pie manis?” Bet Jēzus viņam atbildēja: **“Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības.”** Tad Jānis Viņam atļāva.” (Mt. 3:14–15)

Bet ko īsti nozīmē Jēzus īsā atbilde Jānim: “Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības.”? Viņam taču nebija, ko nožēlot! Atbilde rodama sākumā lasītajā tekstā – vēstulē Romiešiem 6:3–4 “Vai tad jūs nezināt, ka mēs, kas kristīti uz Jēzu Kristu, esam kristīti uz Viņa nāvi? Tā mēs kristībā līdz ar Viņu esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus, kas caur Tēva godību uzmodināts no mirušajiem, arī mēs staigātu jaunā dzīvē.” Šie vārdi sasaista kristības vārdu un notikumu ar Jēzus ciešanām un nāvi, kas Viņu sagaidīja un ko Viņš

Jo tik ļoti Dievs mīlēja pasauli, ka deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

Dievs ne tikai izjūt mīlestību uz Jēzu, bet arī uz ikvienu no mums.

pats vēlāk nosauca par kristību, ko Viņam nāksies izciest. Tas nozīmē, ka, sākot ar kristībām Jordānā, Viņš jau runāja par došanos pretī ciešanām un krusta nāvei, kas būs sava veida iegremdēšana, noslīkšana jeb iegremdēšana kādā sava veida ūdenī. Jēzus saka, ka Viņam pašam ir jāiziet cauri šādai “iegremdēšanai” – kristībai un ka tikmēr, kamēr tā nebūs pabeigta, Viņa darbs nebūs pabeigts. Jēzus saka: “Bet ir kristība, kurā Man jātop kristītam, un cik Es esmu sasaistīts, kamēr tā piepildīsies.” (Lk. 12:50, LJT)

Mūsdienās cilvēki tiek *bombardēti* ar vardarbību un nāvi. Laikrakstos, televīzijā un filmās mēs redzam attēlus, kas satrauc un aizskar mūsu maņas, un var padarīt mūs imūnus pret to, ko patiesībā nozīmē nāve. Sabiedrība un kultūra mūs padara nejutīgus arī pret zaudējumu. Cilvēki dzīvo ilgāk un bieži vien nav gatavi nāvei, kad tā iestājas – vai nu viņiem pašiem, vai kādam tuvākajam. Taču Pāvils runā par nāvi no evaņģēlija perspektīvas, pozitīvā nozīmē. Dalība Kristus nāvē ir mūsu cerības un glābšanas avots.

Kristībai ir jēga un nozīme tikai tāpēc, ka Jēzus nāve un augšāmcelšanās ir bezgalīgi svarīga mūsu glābšanai no Dieva dusmām un mūsu mūžīgajam priekam Viņa godības klātbūtnē. Tā ir nots, uz kuru jāvirzās vispirms.

Tā nu mēs šeit galvenokārt nerunājam par reliģisku rituālu un baznīcas tradīcijām. Mēs galvenokārt runājam par Jēzu Kristu un Viņa lielisko pestīšanas darbu, miršot par mūsu grēkiem un augšāmceļoties mūsu attaisnošanai. Runāt par kristību nozīmē runāt par to, kā Jēzus mācīja mums paust savu ticību Viņam un Viņa lielajai glābšanai.

Tāpēc noliksim malā mazas domas. Mums ir iespēja domāt lielas domas. Lielas domas par lielu realitāti – par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, kurš tika sists krustā, lai uzņemtos miljoniem cilvēku grēkus, un augšāmcelās, lai dotu viņiem mūžīgo dzīvību jaunās

Debesīs un Jaunajā Zemē. Tā ir neizmērojama Dieva mīlestība uz katru no mums: “Jo tik ļoti Dievs mīlēja pasauli, ka deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:16, LJT) Tā ir vēsts, kuru Jēzus sāka sludināt jau no kristību brīža. Ar to tiek nojauktas jebkuras barjeras, kas cilvēku grēka dēļ šķīra no Dieva. Ar to tiek atjaunotas mūsu attiecības. Un mums, Saviem sekotājiem, Viņš deva pavēli: “Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.” (Mt. 28:19–20; LJT)

Bet, atgriezoties pie kristību notikuma Jordānā, ko lasām tālāk – kas notika pēc kristībām?

“Pēc kristības Jēzus tūlīt iznāca no ūdens; un, redzi, debesis atvērās, un Viņš redzēja Dieva Garu nākam kā balodi un nolaižamies uz Viņu, un, redzi, balss no debesīm sacīja: “Šis ir Mans mīļotais Dēls, uz ko Man labs prāts.” (Mat 3:16–17, LJT) Kāda skaista aina atklāta par mūsu Debesu Tēva, Dēla un Svētā Gara mīlestību vienam uz otru! Bet kas šeit ir tas brīnišķīgākais – **Dievs ne tikai izjūt mīlestību uz Jēzu, bet arī uz ikvienu no mums.**

Pāvils raksta par kristiešiem, ka tie ir Kristū, un pat kolosiešu draudzei, ka Kristus ir viņos. Dievs ne tikai mīl Jēzu. Viņš mīl arī mūs. Viņam ir labs prāts ne tikai uz Jēzu, bet arī uz mums. Patiesība ir tā: kamēr mēs nesaprotam, ka Dievam ir labs prāts, labas domas par mums, tikmēr mēs pastāvīgi cenšamies gūt atzinību no citiem. Tiklīdz apzināties, ka Dievam par mums ir labas domas, ka esam Viņam patīkami, mūsos ienāk miers. Tā ir labā vēsts.

Glūži kā Jēzus, iznākot no ūdens, saņēma Svēto Garu un dzirdēja Tēva balsi, tā arī jaunkristītajiem Dievs liek ticībā saklausīt Dieva balsi, kas saka:

**Jaunkristītajiem Dievs
liek ticībā saklausīt
Dieva balsi, kas saka:
“Tu esi Mans mīļais dēls
vai meita!”**

Cilvēks kļūst par jaunu radījumu, kad tajā darbojas Dieva Gars. Piedzīvot Gara kristību nozīmē atgūt cilvēcību, kuru bija iecerējis Dievs.

“Tu esi Mans mīļais dēls vai meita!”, tā ievadot jauno dzīvi sadraudzībā ar Jēzu Kristu. Tieši ar šiem vārdiem apustulis Pāvils apzīmē Dieva radošo darbu pie kristieša jaunā sākuma, “Lai mēs staigātu jaunā dzīvē [...]”

Pārdomājot šo stāstu, pirmie kristieši drīz vien sāka sasaistīt Jēzus kristību stāstu ar citu stāstu par ūdeni, Garu un balsi. 1. Mozus grāmata oriģinālvalodā vēsta, ka pašā radīšanas sākumā bija neiztaisītās, tukšās zemes ūdens haoss un virs šī ūdens haosa kā radošs spēks lidinājās Svētais Gars. Vispirms zeme bija tukša, tumsa bija pār dzilēm un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem. Tad no ūdens un haosa tiek radīta mūsu skaistā, sakārtotā zeme. Ūdens un Gars, un Dieva balss tika pieminēti pie radīšanas. Tā nu kļūst skaidrs, kāpēc pirmie kristieši sāka saistīt kristību notikumu tieši ar to tēlu, kuru Pāvils lieto, lai apzīmētu kristīgu dzīvi – jaunu radījumu: “Tādēļ tas, kas ir Kristū, ir jauns radījums; viss vecais ir pagājis, un redzi – viss tapis jauns.” (2. Kor 5:17, LJT) Ar kristību ūdeni un Garā sākas jaunpiedzimšana – jauns radījums.

“Arī Svētais Gars mums to apliecina ar sacīto: šī ir tā derība, kuru Es slēgšu ar viņiem pēc šīm dienām, saka Kungs, Es ielikšu Savus baušļus viņu sirdīs un viņu prātos tos ierakstīšu, viņu grēkus un viņu pārkāpumus Es vairs nepiemīnēšu.” (Ebr 10:15–16, LJT) Citiem vārdiem sakot, tas nozīmē, ka “Dieva mīlestība caur Svēto Garu, kas mums dots, ir ielieta mūsu sirdīs.” Jaunradīšana ienes mūsos dievišķās īpašības – mīlestību un svētumu.

Tāpat kristīgās dzīves sākums ir jauns Dieva radīšanas sākums. Vai Jēzus neaicināja Nikodēmu uz jaunpiedzimšanu, ko rada Dieva Gars? Tā jau no paša sākuma kristība ap sevi iezīmē ļoti spēcīgu simbolu kopumu – ūdeni, Garu, balsi un

Jaunradīšana ienes mūsos dievišķās īpašības – mīlestību un svētumu.

atdzimšanu: atdzimšanu kā Dieva dēlam vai meitai, jo Jēzus pats ir Dēls; cilvēks kļūst par jaunu radījumu, kad tajā darbojas Dieva Gars. Piedzīvot Gara kristību nozīmē atgūt cilvēcību, kuru bija iecerējis Dievs.

Ko Dievs bija iecerējis? Viņš vēlējas, lai cilvēki izaugtu tādā mīlestībā uz Viņu un tādā palāvībā uz Viņu, ka tos pamatoti varētu saukt par Dieva dēliem un meitām. Cilvēki ir atmetuši šo identitāti, atteikušies no tās, aizmirsuši vai sabojājuši to. Kad Jēzus ienāk mūsu dzīvē, Viņš atjauno cilvēci tādu, kādai tai vajadzētu būt.

Taču tas nozīmē, ka Jēzum, atjaunojot cilvēci, tā sakot, “no iekšienes”, ir jānolaižas mūsu cilvēciskās pasaules haosā. Jēzum ir pilnībā jānolaižas līdz mūsu līmenim, līdz vietai, kur viss ir bez formas un jēgas, neaizsargātības stāvoklī, ja vēlamies, lai piedzimtu patiesa cilvēcība. Ar kristībām Viņš ir līdzās mums.

Tas liecina, ka jaunā cilvēce, kas tiek radīta ap Jēzu, nav cilvēce, kas vienmēr gūs panākumus un kontrolēs notiekošo, bet gan cilvēce, kas var izstiept roku no haosa dziļumiem, lai tai pieskartos Dieva roka.

Tātad “kristīties” otrā nozīmē ir būt kopā ar Jēzu “dziļumos”: cilvēcisko vajadzību dziļumos, tostarp mūsu pašu vajadzību dziļumos, un arī Dieva mīlestības dziļumos; dziļumos, kur Gars no jauna rada un atsvaidzina cilvēka dzīvi tādu, kādu to iecerējis Dievs.

Jaunā radība ir ticīgais, kura eksistence ir mainījies ar Kristus

Jaunā cilvēce, kas tiek radīta ap Jēzu, nav cilvēce, kas vienmēr gūs panākumus un kontrolēs notiekošo, bet gan cilvēce, kas var izstiept roku no haosa dziļumiem, lai tai pieskartos Dieva roka.

upuri un kurš tagad ir līdzdalīgs augšamcelšanās apsolījumā. Vecie priekšstati par nāvi vairs nav spēkā. Lai ko sabiedrība saprot ar nāvi, tam vairs nav nozīmes. Saistība ar Kristu kristībā ļauj ticīgajam tikt atbrīvotam no grēka (Rom. 6:7), faktiski – būt mirušam grēkam (11. p.).

Ko vēl mēs varam ieraudzīt kristītajā cilvēkā? Atvērtību Svētajam Garam. Kristītā persona neatrodas tikai cilvēces ciešanu virpulī, tā ir iekļauta mīlošā Tēva, Dēla un Svētā Gara trijotnes lokā. Tas ir viens no vislielākajiem un īpašākajiem kristīgā cilvēka noslēpumiem. Mēs esam ieslēgti divās sfērās, kas pašas par sevi ir pilnīgi atšķirīgas:

- 1) Dieva sirdī, Tēva, Dēla un Svētā Gara pāri plūstošā prieka atmosfērā un
- 2) šīs pasaules draudu, ciešanu un grēka ēnā.

Tā kā Jēzus ir piedzīvojis abas šīs realitātes, arī mums tās nākas piedzīvot, “Jo, kur Es esmu, tur būs arī Mans kalps” (Jņ. 12:26). Ja nu mēs kristībā esam tur, kur bija Jēzus, tad būsim atvērti Dieva Garam! Kad cilvēces haosa dziļumos tiekam nesti pie Jēzus kristībā, tad noņemsim Dieva priekšā visas aizsargājošās sienas! Atklātība Garam radīsies tad, kad mēs kopā ar Jēzu uzņemsimies mīlestības risku un vienotību. Tad, nākot ārā no kristību ūdeņiem, Jēzus ļaus mums saklausīt to, ko dzirdēja Viņš: “Šis ir Mans dēls, šis ir Mana meita, šis ir cilvēks, kuram ir tiesības Mani saukt par Tēvu.” – “Tā kā jūs esat dēli, Dievs Sava Dēla Garu ir sūtījis jūsu sirdīs, kas sauc: Aba! Tēvs!” (Gal. 4:6, LJT)

No tā izaugot, kristīto cilvēku lūgšana būs lūgšana, kas vienmēr virzās dziļumos, dažkārt nemanāmi – lūgšana, kas nāk no dziļākām vietām, nekā mēs varam saprast. Apustulis Pāvils vēstulē romiešiem saka tieši to: “Gars mums palīdz mūsu vājumā [...]. Tas pats Gars aizlūdz ar nopūtām, kas ir pārāk dziļas, lai tās varētu izteikt vārdiem.” (Rom. 8:26, LJT) Kristīto cilvēku lūgšana nekad nav tikai virspusēja vārdu skandēšana, kristīto cilvēku lūgšana nāk no dziļākas vietas, nekā mēs spējam saprast, iedziļinoties ar savu prātu vai pat jūtām. Tāpēc tik daudzi izcili kristiešu rakstnieki, kuri raksta par garīgo dzīvi, ir uzsvēruši, ka

Lūgšana nav saistīta ar labām izjūtām. Tā nav saistīta ar rezultātiem vai apmierinātību ar sevi; tā ir tikai tas, ko Dievs dara tevī, kad tu esi tuvu Jēzum.

lūgšana nav saistīta ar labām izjūtām. Tā nav saistīta ar rezultātiem vai apmierinātību ar sevi; tā ir tikai tas, ko Dievs dara tevī, kad tu esi tuvu Jēzum.

Tātad glābšana ir Dieva žēlastības dāvana, kas kļuvusi iespējama ar Jēzus nāvi un augšamcelšanos. Patiešām, Vēstulē romiešiem 6:3–11 ir pausta pārliecība, ka glābšana nāk no Dieva; grēks un nāve mūs vairs nepatur. Ticīgie vairs nedzīvo grēkam, bet ir brīvi dzīvot jaunu dzīvi Dievam. Tādējādi Pāvils īsi ietver visu pestīšanas vēstures apjomu – Dieva glābšanas darbības stāsts cilvēces labā ir Jēzus Kristus dzīvē, nāvē un augšamcelšanās.

“Es esmu kristīts” nenozīmē pretendēt uz papildu cieņu, nemaz nerunājot par sava veida privilēģiju, kas tevi nošķir no pārējās cilvēces un nostāda augstāk par to, bet gan pretendēt uz jaunu solidaritātes līmeni ar citiem cilvēkiem. Mēs visi baudām Dieva žēlastību.

Vai zēns, kuru pieminējām sākumā, izprata kristības? Vai pietika ar galvas iebāšanu ūdenī?

Kristību dienu atceros kā vienu no skaistākiem brīžiem manā dzīvē. Tas notika ezerā. Ūdens bija bez viļņiem. Koku ēnā tas likās tumšs. Bet tad, kad no tā iznācu, apkārtni piepildīja ne tikai saules stari, visu manu būtni pārņēma neizjūsts prieks un gaišums. Tas ir skaistums šajā satrauktajā pasaulē. Tieši tas dara labu mūsu dveselei.

Noliksīm malā mazas domas! Mums ir iespēja domāt lielas domas. Lielas domas par lielu realitāti – par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, kurš tika sists krustā, lai uzņemtos miljoniem cilvēku grēkus, un augšamcēlās, lai dotu viņiem mūžīgo dzīvību jaunās Debesīs un Jaunajā Zemē. Tā ir neizmērojama Dieva mīlestība uz katru no mums.

Devīnas vēstules

(5. VĒSTULE)

1957. gada 5. februārī

“Svētīgi ir, kas Tavā namā dzīvo, tie Tevi slavē vienumēr.” (Dz. 84:5)

Mīlā Zentiņ!

Sen kā saņēmu no Tevis vēstulīti ar labajiem novēlējumiem. Priecājos, ka Tev klājas labi. Galvenais, ka vari piedalīties jaunatnes darbā. Pa šo laiku varbūt būsi ieguvusi arī kādu jaunu draudzeni, vai arī vēl tās pašas sirsnīgās draudzības saites ir stipras ar Mudīti un Zigrīdu? Es, vecā vecene, arī turos pie Tevis kā piesieta. Bet es tik vairāk runāju par nopietnām lietām, jo skaistie jaunības sapņi ir tālu aizmugurē.

Tu varēsi man pastāstīt par svētkiem, kuros bija izdevība piedalīties. Bet arī man bija izdevība pēc 14 gadiem piedalīties svētkos – ne jau kā dziedātājai, jo dziedāt vairs nevaru, bet kā klausītājai. Bijām D-pilī. Tur viesojās 7. dr. jaunieši. Man nav vārdu, kā aprakstīt brīnišķīgo iespaidu. Visi klātesošie no prieka raudāja. Mēs bijām tur trīs dienas, tā kā varējām sagaidīt

un aizvadīt mīļos viesus. Tādus iespaidus un pārdzīvojumus neesmu līdz šim nekad piedzīvojusi, lai gan pati agrāk esmu daudz izbraukumos piedalījusies. Jaunekļi arī piedalījās ar skaistām uzrunām. Dieva labvēlība un Sv. Gara iespaids bija jūtams visos uzvedumos. Tas nav nemaz aprakstāms. Tā bija viena no tādām sapulcēm, kādas aprakstītas grāmatā “Dzīve un darbi”.

Visi piedzīvojumi rāda, ka Kungs grib sagatavot Sev ļaudis nest pēdējo biedinājumu pasaulei “spēcīgā sauciena” laikā. Ikkatrs no mums tiek uzaicināts ņemt savu daļu pie šī darba. Tādēļ arī mēs cenšamies savas sirdis šķīstīt un dzīvi labot, ka Kungs var katru lietot savā laikā un vietā. Un, kaut arī jau vecums tuvojas, atrodu, ka vēl daudz jāmācās, jo labākā mūža daļa ir aizvadīta vienīgi pie laicīgām interesēm un maz, ļoti maz darīts mūžībai. Kā pārmetums priekš manis ir vārdi “kas dzīvo tikai sev, tas velti ir dzīvojis”.

Man ir liels prieks, ka arī Tu tā saproti, ka mums jālabo savas kļūdas. Dzīves galvenā daļa ir kļūdu labošana. Tā kā M. Luters saka: “Kristīga cilvēka dzīve ir grēku nožēlošana ik dienas.” Bet mēs ilgu laiku esam dzīvojuši drošībā, ka caur ārīgo baušļu turēšanu esam Dievam patīkamāki nekā citi cilvēki. Bet kā tagad, pētot Rakstus, redzam, ka trešajam eņģelim jau pievienojas ceturtais, kas nāk līdz pašai zemei un

apgaismos zemi ar savu spožumu. Šīs lietas ir svarīgi saprast un zināt, un tās ir aplēptas Sv. Rakstos un liecībās. Lai garīgās lietas varētu skaidrāki saprast, vispirms grēciniekam jāsaprotas ar Kristu uz Golgātas kalna. Šo nepieciešamību mēs dzirdam katrā svētrunā, vai ne? Šī brīnišķīgā sastapšanās ar Pestītāju iegroza visu mūsu dzīvi citās sliedēs. Tas ir garīgās dzīves sākums.

Nevaru daudz uzrakstīt par šīm brīnišķīgām lietām, jo neesmu vēl atpūties no neaprakstāmajiem svētku iespaidiem. Mana nervu sistēma ir par vāju, lai es tādas lietas viegli panestu. Tā pie manis ir parasta lieta no agras jaunības, ka liela prieka vai bēdu brīžos, vispār neparastos pārdzīvojumos, zaudēju ēstgribu un miegu, un paiet dažreiz ilgs laiks, kamēr iegūstu dabisko sajūtu un stāvokli. Vai Tev tā nav?

Raksti, kā Tev iet ar kursiem. Plāns jau Tev ir labs un Tavai veselībai un dzīves apstākļiem piemērots. Ar savu izvēlēto darbu varētu labi kalpot Dievam un cilvēkiem. Lai Kungs Tev palīdz un pašķir Tavus ceļus!

Ja raksti uz mājām, sveicini savas māsiņas un māmuļu. Gaidīšu no Tevis ziņu!

Visu mīļu un labu vēlēdama,

Andra

Kristības

Vasara ir brīnišķīgs laiks, kurā īpaši varam baudīt Dieva radītās dabas skaistumu. Daudzi priecājas par atpūtu no darba, citiem, gluži pretēji, vasara ir viens no ražīgākajiem darba posmiem.

Bet draudzē vasara saistās vēl ar ko ļoti īpašu – nereti tā ir ražīgākais un skaistākais kristību laiks, laiks, kad Dievam teikto “jā” apstiprināt, sekojot paša Jēzus piemēram. Tā nu šajā numurā piedāvājam jums, mīlie lasītāji, mācītāja Andreja Āriņa pārdomas par kristību tēmu un vairākus liecību stāstus, tos mums uzticējuši brāļi un māsas, kuri sirds derību ar Dievu slēguši pavisam nesen.

“Gaisma pie mums nonākusi skaidros staros, rādīdama, ka Kunga lielā diena ir tuvu klāt, tieši “pie durvīm”. [...] Mums jābūt svētiem kanāliem, pa kuriem Debesu dzīvībai jāplūst uz citiem. Svētajam Garam jāatdzīvina un jāpiepilda visa draudze, šķīstot un savienojot sirdis. Tiem, kas aprakti ar Kristu kristībās, jāceļas atjaunotā dzīvībā, sniedzot iespaidīgu Kristus dzīves attēlu. Mums uzdots svēts darbs. Mums uzliktais pienākums izteikts vārdos: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā; tos mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt. 28:19, 20)

Jūs esat aicināti glābšanas evaņģēlija pasludināšanas darbam. Debesu pilnībai jābūt jūsu spēkam.”

(E. Vaīta. “Liecības draudzei”⁹ sēj., “Aicināti par lieciniekiem”)

Uzsākot kristieša dzīvi!

AV: Kā Tu paskaidrotu – kas ir kristības?

Andrejs Āriņš: Kristība ir apzināta, brīvprātīga sirds derība ar Dievu. Bet vislabāko kristības būtību sniedz pati Bībele: “Tas attēlo kristību, kura tagad arī jūs glābj. Tā nav miesas netīrības mazgāšana, bet, atbilstoši sirdsapziņai, zvērests ar Dievu caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos [...]” (1. Pēt. 3:21–22; Glikā tulk.)

Vārds “kristība” grieķu valodā ir *baptizō* – tas nozīmē ‘iegremdēt’. Tādēļ arī kristība norāda uz cilvēka pagremdēšanu ūdenī. Kristību fiziskais akts atspoguļo pārvērtības soļus. Pirmkārt, mēs tiekam pagremdēti ūdenī, pilnībā iegremdēti – gluži kā cilvēki, kuri ir miruši, iegremdēti kapā un aplāti. Tas apliecina, ka esam labprātīgi gatavi mirt ar Kristu un aprakt savu veco dzīvesveidu. Kristības ir bēres, formālas atvadas no sātāniskās verdzības, kurā dominēja grēks. Tad mēs tiekam pacelti augšup, ārā no ūdens, gluži kā cilvēks, kas tiek augšāmcelts no kapa. Tas apliecina, ka mēs esam “jauna radība”, pilnībā atdoti “jaunai dzīvei”, ko mums sniedz Dievs. Caur kristību mēs tiekam glābti, līdzīgi kā Noa un viņa ģimene tika glābti caur ūdeni. Kristība, līdzīgi Noas paklausībai, kuras dēļ viņš iegāja šķirstā, ir atbilde Dievam atbilstoši labai sirdsapziņai.

Manuprāt, kristības ir laulība ar Dievu uz visu mūžību.

⁹ Materiāla sagatavošanā izmantota grāmata “Septītās dienas adventisti tic. Draudzes 28 pamatmācības.” Rīga: Patmos, 2021.

“ Kristība simbolizē mūsu savienošanos ar Kristu, mūsu grēku piedošanu un Svētā Gara nonākšanu pār mums.

Kristība simbolizē mūsu savienošanos ar Kristu, mūsu grēku piedošanu un Svētā Gara nonākšanu pār mums.

Fiziskā dzīvē dzimšanai nenovēršami seko miršana, bet garīgajā valstībā šī situācija ir tieši pretēja: nāvei seko dzimšana. Dzimšanu simbolizē kristība – mūsu vārti, pa kuriem ienākam Dieva ģimenē.

AV: Vai ir tik svarīgi tikt kristītam? Varbūt pietiek ar to, ka es ticu Dievam?

Andrejs Āriņš: Ir ļoti svarīgi izvēlēties Jēzu Kristu par savu personīgo Draugu, Glābēju – Pestītāju un sekot Viņa piemēram: Jēzus apzinātā vecumā devās uz Jordānu un lūdza, lai Jānis viņu krista. Jānis pārsteigumā centās iebilst, bet Jēzus atbildēja: “Tam tā jānotiek! Jo tā mums vajag piepildīt visu taisnību.” (Mt. 3:13–17)

Tas, ka Jēzus pats pieņēma kristību, apliecina, ka šis iedibinājums ir Dieva iecelts uz mūžīgiem laikiem. Kristus Savas kalpošanas noslēgumā pavēlēja mācekļiem: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu

pavēlētājs.” (Mt. 28:19–20; LJT) Šajā misijas uzdevumā Kristus skaidri norāda, ka tiem, kas vēlas kļūt par Viņa draudzes – Viņa garīgās valstības daļu, ir nepieciešams kristīties.

Kristus mācīja: “Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet kas netic, tas tiks pazudināts.” (Mk. 16:16) Arī apustuļu draudzē tie, kas bija pieņēmuši Kristu, kristījās. Dodoties kristību ūdeņos, jaunais ticīgais apliecināja savu ticību (Ap. d. 8:12).

Cilvēkam ir svarīgi tikt kristītam, lai publiski paziņotu, ka viņš savienojas ar Kristu un pieņem visu, ko Kristus māca un ir darījis mūsu labā.

AV: Kas vajadzīgs, lai cilvēks būtu gatavs kristībām? Kā zināt, vai esi gatavs?

Andrejs Āriņš: Kristībām ir īpaša nozīme, un šī nozīme ir jāmāca cilvēkiem, lai viņi zinātu, kam vēlas piederēt un līdzināties. Pirms kristībām vajadzētu zināt tik daudz, lai mēs būtu pārliecināti, ka patiešām vēlamies to, ko Jēzū saskatām. Dievs ciena mūsu brīvību, jo “Dievs ir mīlestība” (1. Jņ. 4:16). Pirms kristībām ir jāpārliecinās par Dieva mīlestības klātbūtni un jāuzticas Jēzus upurim kā vienīgajam līdzeklim, kas glābj no grēka un dod izlīgumu ar Dievu. Kristus teica: “Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts.” (Mk. 16:16) Ticība Jēzum Kristum nav vecāku mantojuma rezultāts, tā ir Dieva dāvana, kuru saņemam caur lūgšanām un Bībeles studijām. Īpašām, personīgām, mīlošām attiecībām ar Jēzu un

Viņa vārdu – Bībeli seko nožēla un atgriešanās no grēkiem (Ap. d. 2:38). Atgriešanās – tās ir dziļas dvēseles sāpes par grēku un apzināta vēlēšanās novērsties no tām lietām, kas sāpina Dievu un ir pretrunā Viņa gribai. Atgriešanās procesā notiek jaunpiedzimšana un pievēršanās kristību kandidātiem izvirzītajām Bībeles prasībām. Kļūst redzams, ka kandidāti ir nodevušies patiesībai, kāda tā ir Jēzū, un savu mīlestību pret Dievu apliecina, izvēloties paklausīt Viņa baušļiem un pievienoties Debesu ģimenei – draudzei. Ja esam piedzīvojuši jaunpiedzimšanu un pārliecinājušies par to, ka Jēzus Kristus mūs mīl, ka esam Viņam vajadzīgi un saprotam kristību nozīmi, tad esam gatavi kristībām.

AV: Kāds pēc Tavas pieredzes ir īstais vecums, lai pieņemtu lēmumu kristīties? Vai varbūt tāda viena vecuma nav?

Andrejs Āriņš: Caur kristību draudzei pievienojas tie, kuri ir “piedzīvojuši no augšienes” (Jņ. 3:3). Jaunpiedzimšana ir apzināta izvēle, lūgšanu un Svētā Gara darba rezultāts. Kristīties var katrs, kurš ir pietiekami vecs, lai izprastu kristības nozīmi, ir nodevis Kristus un atgriezies no grēkiem, izprot kristības pamatprincipus un aptver, ko nozīmē piederība draudzei.

Tā kā viena vecuma cilvēki var atšķirties pēc sava garīgā brieduma, daži kristībai ir gatavi agrāk nekā citi, tāpēc tāda viena vecuma, kurā var kristīt, nav. Ja vecāki piekrīt bērna

“Ticība Jēzum Kristum nav vecāku mantojuma rezultāts, tā ir Dieva dāvana, kuru saņemam caur lūgšanām un Bībeles studijām.”

kristībai agrā vecumā, tad viņiem arī jāuzņemas atbildība par bērna garīgo izaugsmi un rakstura attīstību pēc kristībām.

Manuprāt, labākais laiks ar vecāku atbalstu pieņemt lēmumu kristīties ir vecumā no 12 līdz 14 gadiem. Atceros sava mūža lielāko notikumu, savas kristības deviņu gadu vecumā. Tas bija Dieva brīnums! Dievs uzklausīja manas karstās lūgšanas un atbildēja caur draudzi.

AV: Vai ir tik svarīgi tikt kristītam kādā noteiktā veidā? Ja cilvēks kristīts ar aplacīšanu pieaugušā vecumā, pēc paša cilvēka apzinātā lēmuma, vai šāda kristība neder?

Andrejs Āriņš: Kristus Savās kristībās tika pagremdēts, Viņš netika

“Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. (Mt. 28:19)

apslācīts ar ūdeni. Jānis kristīja Viņu Jordānas upē, “jo tur bija daudz ūdens” (Jņ. 3:23). Kad Jēzus devās kristīties, Viņš iegāja ūdenī, un, “kad Jēzus bija kristīts [‘pagremdēts’ grieķu val.], Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens.” (Mt. 3:16)

Agrinās draudzes vēsture skaidri parāda, ka kristības nozīmēja pagremdēšanu.

Divdesmitā gadsimta beigās piedalījās ekspedīcijā pa “Apustuļa Pāvila pēdām”. Jaunatgriezto pagremdēšanai izveidotie kristību baseini bija sastopami daudzās no baznīcām, kas uzceltas Eiropā un Āzijā starp 4. un 14. gadsimtu. Tādas ir, piemēram, katedrālē Pizā, Itālijā un Sv. Jāņa katedrālē, kas ir lielākā Romā. Katoļu baznīca aplacišanu kā tādu, kas pielīdzināma pagremdēšanai, akceptēja tikai pēc Ravennas koncila 15. gs. sākumā.

Mums kristības jautājumos ir jāseko nevis tam, ko māca kāda konfesija vai cilvēks, bet tam, ko māca Kristus un Viņa apustuļi.

AV: Kādi cilvēki (vecums, dzimums, izglītība u. tml.) visbiežāk izšķiras par kristībām un kas visbiežāk kavē cilvēkus pieņemt lēmumu kristīties?

Andrejs Āriņš: Dievs man dāvināja iespēju pabūt arī Filipos, vietā, kurā apustulis Pāvils sabatā organizēja kristības. Tur bija neliela upīte – kristību vieta krusta formā. Interesanti, ka uz šo Bībeles studiju un kristību vietu bija sanākušas sievietes (Ap. d. 16:14–15). Bieži vien arī mūsu dienās par kristībām vairāk interesējas un izšķiras sievietes nekā vīrieši vidējos gados. Kristībām atsaucas arī pusaudži un jaunieši.

Man nav tieši tāda uzskaitījuma, kā sadalās cilvēki pa dzimumiem, bet esmu ievērojis problēmas, kuras kavē cilvēkus pieņemt lēmumu kristīties. Manuprāt, visbiežāk kristīties kavē sātāniskā verdzība, dažāda veida atkarības un tradīcijas, arī baznīcu tradīcijas, nomainot Dieva desmit baušļus pret katehismu, spēkā esošā zīdaiņu un mazu bērnu kristīšanas tradīcija, tomēr Bībele skaidri saka, ka cilvēkam ir jāmacās staigāt pa glābšanas ceļu **pirms** kristībām (Mt. 28:19–20; LJT), ka cilvēkam ir jānožēlo grēki un jāsaņem piedošana jau pirms tām (Ap. d. 2:38). Zidainis nav spējīgs ticēt, atzīt vai nožēlot, un tieši tam jānotiek pirms kristībām.

Grūti pieņemt lēmumu kristīties ir sekulāriem intelektuāļiem – izglītotiem ļaudīm, kas apšaubā Bībeles inspirāciju, Dieva eksistenci un organizētu reliģisku kalpošanu, arī sekulāriem reliģiskiem atkritējiem – sabiedriskiem aktīvistiem, kuru vecāki bijuši organizētu draudžu locekļi, bet kuri neuzskata, ka baznīca būtu spējīga apmierināt mūsdienu vajadzības. Šos cilvēkus bieži interesē kristietības morālā ētika, bet ne kristietības Kristus. Un vēl uzticēties Dievam ļoti grūti sekulāriem materiālistiem – jauniem pilsētniekiem, speciālistiem, kuru mērķis ir skaistas mājas, labi apmaksāts darbs, jaunākā modeļa automašīna un aizraujošs atvaļinājums. Materiālās vērtības ir viņu dzīves pati svarīgākā daļa. Traucē arī postmodernisms, kurā cilvēki vēlas redzēt Dievu, kas pārstāv un pieņem visus cilvēkus – vīriešus un sievietes, heteroseksuālus un homoseksuālus, reliģiski noskaņotus un ar reliģiju nesaistītus. Te valda uzstādījums: “Ja mana izvēle par labu Dievam ir ērta un praktiska, tad tā var turpināties, ja nē, es izraudzīšos citu ceļu.”

AV: Dalies, lūdzu, ar kādiem īpašiem kristību piedzīvojumiem savā praksē!

Andrejs Āriņš: Kristības ir mūsu publiski apliecinājums redzamiem un neredzamiem lieciniekiem. Pirms kristībām mēs Kristum atdodam visu: negatīvās prāta, emociju un tikumu traumas, ko nesām sevī, nedrošību, aizbildinājumus, dusmas, mantkārību, kaisles un vainas apziņu. Tādēļ nokļūst līdz kristību ūdeņiem ir liela cīņa. Ar šo cīņu ir jāstāpās gandrīz pirms katrām kristībām.

Savā mācītāja kalpošanas sākumā Alūksnē un Gulbenē pasniedzu Bībeles stundas vecmāmiņai Annai (vārds mainīts). Viņa gatavojās kristībām. Bija jau vēls rudens. Piedāvāju kristīties siltā baseinā Valmierā, bet Anna no piedāvājuma atteicās un piekrita kristībām aukstā ūdenī Alūksnes ezerā. Pēc kristību kandidātes pārbaudes Alūksnes dievnamā devāmies uz ezeru. Uz ūdens jau bija plāna ledus kārtiņa. Kristības notika ļoti veiksmīgi – jaunās māsas seja staroja. Jautāju viņai: “Kāds bija ūdens?” Atbilde skanēja: “Par ūdeni vispār nedomāju! Paldies mūsu Dievam!”

Kristību brīnumus piedzīvoju katru gadu. Pirms dažiem gadiem kristības notika jūrā, Zvejniekciemā. Vienai no kandidātēm – Zentai (vārds mainīts), kundzei labākajos gados – pēc kristību kursa pabeigšanas piedāvāju atkārtotas kristības, jo viņa pirms apmācības kursa bija kristīta Vasarsvētku draudzē. Zenta apsolījās par kristību jautājumu lūgt un gavēt veselu nedēļu. Kristībām vajadzēja notikt nākamajā sabatā. Piektdienas vakarā viņa paziņoja, ka no atkārtotām kristībām atsakās, jo ir saņēmusi no Dieva atklāsmi. Vienojāmies, ka arī es lūgšu atklāsmi no Dieva par šo kristību jautājumu. Dievs man iedeva ideju – atstātīt notikumu, kas saistīts ar iepriekšējām kristībām. Šīs kristības notika Abavas upē netālu no Kandas. Tās bija atkārtotas kristības kandidātei no Vasarsvētku draudzes. Pirms iekāpšanas ūdenī upē plosījās virpulis. Kad virpulis norima, nokāpām ūdenī, lai sāktu kristības. Pēkšņi kandidāte izrāvās un izlēca upes krastā. Piedāvāju atkārtot kristības vēlreiz. Kandidāte piekrita, viss noritēja mierīgi. Kad šo notikumu izstāstīju kristību kandidātei Zentai, viņa pieņēma lēmumu kristīties. Tagad Zenta ir ļoti aktīva kalpotāja mūsu draudzē.

Kristību rituāls, tāpat kā laulību ceremonija, ir paredzēts kā oficiāls apstiprinājums tam, ka ir sākušās brīnišķīgas un augošas attiecības. Lai pastāvīgi augtu, mums ik dienas jāatdod sevi Kristum. Lūdzot, pētot Bībeli un liecinot, dienu no dienas saņemam jaunu dzīvi.

Vai tu esi sācis jaunu dzīvi Kristū? Vai esi kristīts? Ja nē, kāpēc negatavoties kristībām jau tuvākajā nākotnē?

Kristības 2021. Liecības

MĀCĪTĀJS VIKTORS GEIDE

Vienmēr ir patīkami sagatavot kristībniekus. Mēs nevienu nevaram ienest Debesīs, nedz izstumt, bet liels prieks ir sadarboties ar visām Debesu būtnēm. Un bez cīņas nekas nenotiek.

(Šajā reizē br. Viktors Geide pašiem kristībniekiem uzdeva sagatavot kādas tēmas un tad tās prezentēt, lai, ja kādreiz šiem brāļiem un māsām lūgtu novadīt svētbriņķi, viņi būtu sagatavoti.)

EVA, VALMIERAS DRAUDZE

Par mani jau bija garš raksts ar fotogrāfijām žurnāla "Adventes Vēstis" februāra numurā. Raksta beigās bija teikts, ka kristības atliktas uz nenoteiktu laiku dēļ epidemilógiskās situācijas valstī. Varu teikt tikai vienu: esmu par to pateicīga Dievam, jo, gaidot, lūdzot, labāk iepazīstot Dievu un iejūtoties draudzē, esmu augusi ticībā. Kristības bija brīnišķīgas. Šis bija manas dzīves īpašākais brīdis, kuru atceroties, sirds pielīst ar neizsakāmu prieku un vārdos neizteicamu laimi.

HELĒNA DREIMANE, VALMIERAS DRAUDZE

Rīts, sabats, saulains un silts. Pamosos ar nelielu kņudoņu vēderā. Šodien kristības! Uztraukums, vairāk pat gribētos teikt – satraucošs prieks, kas mani pārņēmis! Saģērbjos baltā. Viss! Iestājas pilnīgs miers. Miers, kādu varam iegūt tikai no Viņa! Ūdens. Aizturēta elpa. Un nu jau ieelpoju, liekas, citu gaisu. Pārsteidzošs prieks ielīst sirdī – pateicībā, ka ne viena diena, ne viena cīņa, neviena lieta šai dzīvē nebūs jāpieveic vienai, viss ir nolikts Viņa, mūsu Glābēja, plašajās rokās – no šīs dienas un vienmēr!

Helēnas kristības

ROBERTS GEIDE, VALMIERAS DRAUDZE

Es sāku domāt par kristībām 2019. gada Ceļa meklētāju nometnē, jo biju ļoti priecīgs, redzot priecīgus tos cilvēkus, kuri bija izvēlējušies savu ceļu nodot Dievam. Tā nu drīz vien pēc nometnes sāku mācīties Bībeles stundas pie sava vectēva – mācītāja Viktora Geides. Kopumā Bībeles stundas es mācījos 1 gadu un 9 mēnešus. No sākuma pats biju nolēmis kristīties CM nometnē, bet, tā kā bija COVID-19 pandēmija, tā arī nometnē man kristīties nesanāca ne 2020., ne 2021. gadā. Kristības notika 2021. gada 10. jūlijā Vaidavas ezerā kopā ar lieliskiem cilvēkiem, iedvesmojošu uzrunu un lieliskām dziesmām.

JURIS STIKĀNS, RĪGAS 1. DRAUDZE

Dzīvojot ikdienas ritmā, steigā, mēs brīžiem nespējam atskatīties uz visiem labajiem notikumiem mūsu dzīvē un saredzēt Dieva dāvanas un vadību. Taču, apstājoties un ļaujot ikdienas domām pierimt, sajūtot sevī mieru un pateicību, varam ieraudzīt, cik brīnišķīgi un neticami esam izjutuši Dieva mīlestību savā dzīvē. Cilvēks var gadiem ilgi mēģināt sasniegt savus mērķus, patērēt laiku, enerģiju, veselību, taču vēlamie rezultāti var ne tikai netikt

Evas kristības

Valmieras draudzes jaunkristītie draudzes locekļi

Kristīne un Juris pēc kristībām

sasniegti, bet vēl tālāk attālināties no mūsu redzesloka. Ejot dzīves ceļu ar Dievu, mēs gan varam nejust tūlītējus rezultātus vai tūlītēju laimi, taču, ik pa brīdim atskatoties uz savu dzīvi Dieva vadībā, neapšaubāmi redzam, ka notikumi, kuri bez Dieva vadības nebūtu realizējušies vai arī to realizācija būtu prasījusi gadus vai pat gadu desmitus, ir piepildījušies.

To es viennozīmīgi varu teikt par savas dzīves pēdējo gadu. Pirms gada es biju pietiekami uzlabojis veselību, lai varētu tikt galā ar ikdienas pienākumiem, taču bieži sēdēju domīgs, vēroju debesis, dabu, cilvēkus, un man likās, ka man nekā nav, ka man jau ir 27 gadi un ka viss jāsāk no jauna, ka tas būs ļoti grūti, ja ne neiespējami. Es biju atradis mieru sevī, lūdzu Dievu, lai Viņš dāvā apskaidrību par manu nākotni, par to, lai manā dzīvē sākas kāda virzība.

Sveic CM vadītājs Ernests Trucis ar sievu Moniku un sievasmāti Judīti.

Tā nu 2020. gada 12. jūlijā es satiku Kristīni, 24. jūlijā es aizbraucu ar viņu kopā uz Vācu grupas dievkalpojumu, kurā viņa kalpoja. Drīz pēc tam sāku Bībeles apguvi, izejot nodarbību ciklu, kam sekoja loģisks iznākums – kristības 2021. gada 26. februārī. 9. aprīlī mēs ar Kristīni apprecējāmies, uzsākot kopīgu dzīves ceļu, un 12. aprīlī es sāku strādāt algotu darbu, kuru biju meklējis vairākus mēnešus. Visi šie notikumi šobrīd liekas neticami, un vēl neticamāk, ka tas viss notika viena gada laikā. Ja es būtu to darījis saviem spēkiem, ļoti šaubos, ka vispār būtu to visu paveicis. Dievs ir ļoti žēlīgs, ikvienam ir cerība uz šo žēlastību, tas prasa tikai vienu – uzticēšanos Dievam un sapratni, ka nav nekā tāda, ko Dieva mīlestība nespēj paveikt.

Došanās kristību ūdeņos.

Marta Ķieģele, Cēsu draudze (stāsta Martas māmiņa Dina Sopule-Ķieģele)

Martai pavisam drīz būs 14 gadi. Ar Dievu viņa ir draugos jau no bērnības. Atceros, kad Martai bija 4 gadi, viņa laukos bija pazudusi. Tēvs ļoti uztraucies izmeklējās un tad ieraudzīja, ka Marta nāk pa ceļu, izgājusi lielu loku pa apkārtni. Kad viņai jautāja: “Kāpēc tu gāji viena pati?”, Marta atbildēja: “Es negāju viena, es gāju ar Jēzu un suni.”

Protams, ļoti liela loma šajā ceļā pie Jēzus ir Ceļa meklētājiem un CM nometnēm.

Tā šogad, 16. jūlijā Auciema ezerā Marta apliecināja savu piederību Jēzum. Visu ziemu viņa iesaistījās kalpošanā, organizējot un pat vadot Zoom sabatskolu savā vecuma grupā. Ticu, ka viņa ar prieku būs gatava kalpot un iet, kur Jēzus viņu sūtīs. Pēc kristībām Marta uzvilka jaunu kreklīņu ar uzrakstu “Jauns sākums”. CM vadītājs Ernests uzdāvināja Martai kreklu ar uzrakstu “100 % Dieva īpašums”.

Marta savā pirmajā nometnē 2011. gadā Dundagā, Pācē.

Lorijas Pekhemas

Glābšanas stāsti

PATMOS
jaunums

**Drīzumā izdevniecības
"Patmos" grāmatu centrā!**

WWW.PATMOS.LV

KAD DIEVS RUNĀ PATS PAR SEVI

2. DAĻA

TREŠĀ REIZE. DIEVS SAKA: “NOLAIDĪSIMIES”

1. Mozus grāmatā 11:3–7 mēs atrodam trešo reizi, kur Dievs runā par Sevi un saka: “Nolaidīsimies”:

³ un teica cits citam: “Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim,” – jo ķieģeļi tiem nodereja akmeņu vietā un zemes piķis kaļķu vietā.

⁴ Un tie teica: “Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi.”

⁵ Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla.

⁶ Un Tas Kungs sacīja: “Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekā, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams.

⁷ Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu.”

Ši ir vēl viena rakstvieta, kurā spēcīga antropomorfiska¹ izteiksme: “Nolaidīsimies” ataino mijiedarbības dinamiku starp Dievu un Viņa radību (5., 6. p.).² Parasti Viņa imanences un Viņa varenības atklāsmē ir izteikta ar frāzēm “nolaidīsimies” (nēredā) vai “Tas Kungs nonāca” (*wayyēred*; gal, nepabeigta darbība, skat. 5. p.).³ *Yahweh* nonākšana parasti

1 Antropomorfija – Dieva tēla priekšstatījums cilvēka veidā. (www.tezaurs.lv; tulk. piez.)

2 Willem VanGemeren, ed., *New International Dictionary of Old Testament Theology and Exegesis* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1997), 534.

3 Apraksts ir veidots pretēju kontrastu paralēlismā

notiek laikā, kad strauji tuvojas tiesa vai kāds cits nozīmīgs notikums.

Dieva personīgais vārds *Yahweh* 5. un 6. p. norāda uz daudzskaitlību, kas ir skaidri uzsvērtā 7. p., sakot: “Nolaidīsimies”.

Šie daži panti izskaidro, kā tautas tika izkaisītas pa visu zemes virsu. 1. Mozus grāmatā 1:28 Dievs pavēlēja: “Auglojieties un vairojieties! Piepildiet zemi [..].”, bet liecība 1.

Mozus 11:1–8 apraksta organizētu cilvēku pretošanos un tās dzinuli, kas identificējams kā cilvēku lepnums, pilnīga neatkarība no Dieva un pašpietiekamība.

1. Mozus grāmatas 1. nodaļā ir trīs uzrunas: pirmā (11:3) un otrā (11:4) uzruna ir attiecināma uz “viņiem”. Trešā atsaucas uz pašu Dievu (11:6–7). Pirmajās divās uzrunās cilvēki runā viens ar otru; trešajā runātājs ir Pats Dievs. Šīs trīs runas satur trīs norādes rīcībai un četrus kopīgus aicinājumus,⁴ kuriem ir tikai viens

un hiasmā. (Hiasms – stilistiska figūra, viens no sintaktiskā paralēlisma veidiem: frāzes vienā daļā attiecīgo vārdu kārtība ir pretēja nekā otrā, sintaktiski tai līdzīgā daļā. (www.tezaurs.lv; tulk. piez.)). Viss, ko cilvēki plānoja pirmajā daļā (1. Moz. 11:3–4), tika izjaukts otrajā (5. –9. p.) ar kulmināciju 5. p.: “Tas Kungs nonāca”

4 Saistībā ar hiasma struktūru 1. Mozus grāmatas 11:1–9, skatīt Y. T. Radday, “Chiasm in Torah”, *Linguistica Biblica* 19 (1972), 12–23; Radday, “Chiasmus in Hebrew Biblical Narrative” no *Chiasmus in Antiquity*, ed. J.W. Welch (Hildesheim, Germany: Gerstenberg, 1981), 50–117; Isaac M. Kikawada, “The Shape of Genesis 1–11”, no *Rhetorical Criticism: Essays in Honor of J. Muilenberg*, ed. J. J. Jackson un M. Kessler (Pittsburgh, PA: Pickwick, 1974), 18–32; Jan Fokkelman, *Narrative Art in Genesis: Specimens of Stylistic and Structural Analysis*, *Studia Semitica Neerlandica* 17; Gordon J. Wenham, *Genesis 1–15*, WBC (Waco, TX: Word, 1987), 135–147. Par pretējo kontrastu struktūru 1. Mozus grāmatas 11:1–9 skatīt Allen P. Ross, *Creation and Blessing: A Guide to the Study and Exposition of Genesis*

mērķis: “[..] un netiksim izkaisīti pa visu zemi.” (11:4)

Lai stātos pretī Dieva pavēlei “piepildīt zemi”, lai izvairītos no izkaisīšanas pa visu zemi un sagādātu sev vārdu, cilvēki izdomāja paši savu plānu. Šis jaunā plāna būtība ir “teica cits citam”: “taisīsim ķieģeļus”, “celsim sev pilsētu”, “sagādāsim vārdu” (3., 4. p.), tā mēs izglābsimies no vēl vieniem plūdiem.

Atbildot cilvēku “kopīgajai uzrunai”, Dievs stājas pretī ar Savu “kopīgo uzrunu”: “[..] nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu” (7. p.). Pretī “Iesim un taisīsim ķieģeļus” (*hābā nilbēnā lēbēnīm*), “mēs sev sagādāsim vārdu” (*nibneh-lānū šēm*) un pretī cilvēku “mēs” (rīcības norādei) *Yahweh* liek Savu “Mēs” (rīcības norādei) “Iesim ... sajauksim” (*hābā ... wēnābēlā*). Šādi *Yahweh* (norāde uz Dievības daudzskaitlību) “nonāk”, “redz”, “saka” un “rīkojas”. Secīgi cilvēku spēks un vienotība tiek ātri iznīcināta, sajaucot viņu valodu un izkaisot tos pa visu zemi.⁵

CETURTĀ REIZE. DIEVS SAKA: “MŪSU”

“Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: “Ko lai Es sūtu? Kas būs Mūsu vēstnesis?” Tad es atbildēju: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”” (Jes. 6:8)

Kontekstā ar Jesajas grāmatas 1. nodaļu šī nodaļa apraksta svētnīcas ainu, kas ir bagāta ar dažādiem kontrastiem: Tas Kungs (*Adōnāy*, 1. p.) un ķēniņa Usijas nāve; svētais Tas Kungs

(Grand Rapids, MI: Baker, 1998), 235.

5 Allen P. Ross, “Genesis” no *The Bible Knowledge Commentary: An Exposition of the Scriptures*, ed. J. F. Walvoord un R. B. Zuck, vol. 1 (Wheaton, IL: Victor, 1985), 45.

Cebaots (*qādōsh, qādōsh, qādōsh Yahweh Šbā'ōt*, 3. p.) un Jesaja⁶ ar savu tautu, kuriem visiem ir nešķīstas lūpas; nākošā tiesa un žēlastības atklāšanās apsolījumā par atlikumu utt.

Šajā rakstvietā ir apkopoti dažādi ebreju vārdi, atsaucoties uz Dievu, tie visi pārtulkoti kā "Tas Kungs". Pirmajā pantā vārds, kas pārtulkots kā "To Kungu", ir 'Adōn'āy. Kad 'Adōn parādās īpašā daudzskaitļa formā ar pirmo vienkāršo vienskaitļa vietniekvārda piedēkli ('Adōn'āy), tas vienmēr atsaucas uz īsto Israēla Dievu un nekad netiek izmantots pie pagānu dievībām. Termins 'Adōn'āy kopā ar gramatisku daudzskaitli un darbības vārdu vienskaitli (*yōshēb*) ir vēl viens Dieva tituls ('Ēlōhīm).⁷ Tāpat kā daudzskaitļa 'Ēlōhīm ir daudzskaitlis pabeigtībai, pilnībai, vienotībai vai daudzskaitlis majestātiskumam, tas pats attiecas arī uz terminu 'Adōn'āy.

Trešajā un piektajā pantā Dievs ir nosaukts kā "Tas Kungs Cebaots" (*Yahweh Šbā'ōt*). Lietvārds *Šbā'ōt* tiek izmantots vienīgi kā dievišķs epitets un nekad netiek lietots viens pats.⁸ Piektajā pantā pirms *Yahweh Šbā'ōt* ir "Kēniņš" (*eth-hammelekh*); tādējādi, kā apgalvojums par Viņa karalisko valdījumu, spēku un majestātiskumu, tas nepārprotami norāda uz Viņa dievišķo valdīšanu.⁹

Saskaņā ar Dž. Poli (*J. Pohle*) un A. Preusu (*A. Preuss*) frāze "Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots!" ir "visskaidrākais norādījums uz Svētās Trīsvienības noslēpumu", "kas pareizi ir daudzu baznīctēvu īpaši izcelta."¹⁰ Brevards Čailds (*Brevard Childs*) secina, ka, raugoties no kristoloģiskā skatpunkta, Atklāsmes grāmatā (Atkl. 4:8) atrodams trīsvienīgā Dieva atspoguļojums serafu dziesmā: "Svēts,

svēts, svēts" (Jes. 6:3).¹¹

Trīskāršā īpašības vārda "Svēts" atkārtotā atsaucas uz vareno Dievības vīziju, ar kuru Jesaja tiek svinīgi aicināts pravieša kalpošanā. Šī "dinamiskā realitāte"¹² ir atklāta Viņa "godībā" (*kābōd*). Šī īpašā Dieva tēla ietekme pilnībā izmaina Jesajas skatījumu uz Dievu un paša Jesajas kā pravieša dzīvi.

"Ko lai Es sūtu? Kas būs Mūsu vēstnesis?" ir jautājums. Vienskaitļa "Es" (*eshlah*, qal, nepabeigta darbība, 1. pers. viensk.) pirmajā jautājumā ir pārvērsts par daudzskaitļa "Mūsu" otrajā jautājumā. Daudzskaitļa vietniekvārds "Mēs" norāda uz daudzskaitļa vienotību Dievībā. Runā viens Dievs, bet ir iesaistītas trīs atsevišķas Dievības personas. Ja Dievs saka "Mēs", kāda var būt "Mēs" nozīme, ja ne lai uzsvērtu patieso personu daudzskaitlību Dievībā?

Tā ir skaidra atsaucē uz trīsvienīgām personām vienā Dievībā.¹³ Ebreju Raksti par Dieva Vārdu vienmēr runā vienskaitļa formā, ietverot daudzskaitlības pilnību,¹⁴ kā redzams šajā rakstvietā. Šī vienskaitļa daudzskaitlība ir "personu daudzskaitlība",¹⁵ un Jesaja atsaucās uz Dievības aicinājumu ar gatavības un paklausības paziņojumu: "Es esmu še, sūti mani!"

¹¹ Brevard S. Childs, *Biblical Theology of the Old and New Testaments: Theological Reflection on the Christian Bible* (Minneapolis, MN: Fortress, 2011), 368. Jesaja bija templi un dzirdēja serafus sakām: "Svēts, svēts, svēts" ne divas, ne četras reizes, bet trīs reizes. Tas var būt slavinājums trīsvienīgam Dievam.

¹² Hans Wildberg, *Isaiah 1–12*, trans. Thomas H. Trapp, *Continental Commentaries* (Minneapolis, MN: Fortress, 1991), 266. W. Eichrodt Dieva svētumu raksturo kā "brīnumainu spēku, atdalītu no parastās dzīves, [...] nepieejamu tā pilnīgās "citādības" un perfekcijas dēļ." Walter Eichrodt, *Theology of the Old Testament*, trans. J. A. Baker (Philadelphia, PA: Westminster, 1961), 1:271–1:273.

¹³ Jaunā Derība māca, ka Dievībā ir personu daudzskaitlība. Daudzskaitlis ir lietots, "lai aptvertu Dievības aspektu, kas ir specifiski ebrejisks, tas ir, konceptu, ka Dievs vienlaikus ir gan viens, gan daudz." Skatīt G. A. F. Knight, *A Biblical Approach to the Doctrine of the Trinity*, SJT Occasional Paper 1 (Edinburgh, Scotland: Oliver and Boyd, 1953), 19; David L. Cooper, *The Eternal God Revealing Himself to Suffering Israel and to Lost Humanity*, 43–46; Merrill, "Is the Doctrine of the Trinity Implied in the Genesis Creation Account? Yes", 117–121.

¹⁴ Hasel, "The Meaning of "Let Us" in Gn 1:16", 65.

¹⁵ Hutton, *Understanding the Trinity*, 26. Edward J. Young, *The Book of Isaiah*, vol. 1. (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1965), 254.

CIK DAUDZ IR VIENS?

"Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais (viens – *tulk. piez.*) Kungs." (5. Moz. 6:4) Šis teikums teikts derības kontekstā un sākas ar pavēli "Klausies" (*Šma*, qal, pav., 2. pers., vīr., viensk.), kas savā būtībā nozīmē "pakļaujies" gan individuāli, gan kolektīvi. "Klausīties" Dievā bez rīkošanās saskaņā ar Viņa Vārdu nozīmē Viņā vispār neklausīties. *Shema* ir pirmā no sešām pavēlēm, kas ir 4.–9. pantā: "Klausies", "Mili", "Atgādinā", "Runā", "Sien" un "Raksti".¹⁶

Shema (kopā ar 7. p.) ir ne tikai kā dominējošs teoloģijas teksts, bet arī kā teoloģiska atklāsmē, jūdaisma labākais piemērs. Tas ir atkārtots ik dienas kā pienākums un ticības pasludinājums.¹⁷ Tas ir pašā centrā Israēla ticības pamatam, tas ir visa likuma sirds, kas ietver vairākas svētības. Tas pasludina Dieva vienotību un unikalitāti: "Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs." (*Šma Yišrāel, Yahweh 'lōhēnū' Yahweh 'ehād.*)

Piters Kreigijs (*Peter Craigie*) paskaidro, ka "*Shema* Dekalogam ir tas pats, kas Dekalogs ir pilnīgiem derības noteikumiem" (*w' 'āhabtā eth-yahweh 'lōhēnū' b'kōl lēbābkā ūbēkol napšēk ūbēkol m'ōd*).¹⁸ Bet tas ir arī pirmais un visvarenākais, jo tas ir komentārs pašam pirmajam no Desmit baušļiem – "Tev nebūs citus dievus [*Ēlōhīm*] turēt Manā priekšā." (*Lō' yihyē lēkha 'lōhīm 'āhērīm 'al pānāy*, 5. Moz. 5:7).

Semjuels Draivers (*Samuel R. Driver*) nosauca *Shema* (6:4-9) par "pamata patiesību Israēla ticībai", tas ir, Dieva "vienība" (4. p.) un "pamata pienākums, kas no tā cēlies", tas ir – mīlēt Dievu (5. p.).¹⁹ P. Kreigijs norāda, ka abas šīs pavēles ir arī Jaunajā Derībā Jēzus mācībās (Marka 12:29–30; Mateja 22:37; Lūkas 10:27).²⁰ "Šie vārdi" (*haddēbārīm hā'ēlleh*) ir jāiegaumē un jāizprot katram

¹⁶ Daniel I. Block, "How many is God? An Investigation into The Meaning of Deuteronomy 6:4–5", *Journal of the Evangelical Theological Society* 47 (2004): 183–212.

¹⁷ Mishnah Berakoth 1:4; 2:2.

¹⁸ Peter Craigie, *Deuteronomy*, NICOT (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1976), 169–170.

¹⁹ Samuel Rolles Driver, *A Critical and Exegetical Commentary on Deuteronomy* (T&T Clark: 1902), 89.

²⁰ Craigie, *Deuteronomy*, 168.

⁶ Jaunā Derība atsaucas uz Jesajas aicinājumu un sūtīšanu piecas reizes: Mateja 13:14, 15; Marka 4:12; Lūkas 8:10; Jāņa 12:40; Apustuļu d. 28:26, 27.

⁷ Ebreju tituls Dievam 'Adōn'āy parādās daudzskaitļa formā vairāk nekā 300 reizi, visvairāk Psalmos, Raudu dziesmās un pēdējos praviešos.

⁸ Skatīt Hans-Jürgen Zobel, "י, ה, ו, ה", TDOT, 12:216.

⁹ Vecajā Derībā Dievs ir nosaukts par "Kēniņu" 47 reizes. Skatīt Gary V. Smith, "The Concept of God/the gods as King in the Ancient Near East and the Bible", *Trinity Journal* 3 (1982):18–38; Skatīt arī Mark Zwi Brettler, *God is King: Understanding an Israelite Metaphor* (Sheffield, England: Sheffield Academic Press, 1989).

¹⁰ Joseph Pohle un Arthur Preuss, *The Divine Trinity: A Dogmatic Treatise* (st. Louis, MO: B. Herder, 1915), 12.

sabiedrības loceklim (6. –9. p.). Nekas Dieva ļaudīm nevar būt svarīgāk, kā dzīvot saskaņā ar “šiem vārdiem”.

Vissvarīgākais vārds šajā ģesā sešu vārdu teikumā ir “viens” (*ehād*). Parasti tā spēcīgais uzsvars ir vislabāk redzams kontekstā ar daudziem.²¹ No vienas puses, “viens” nav tituls vai Dieva vārds, bet aprakstošs īpašības vārds,²² bet tam ir spēcīga teoloģiskā nozīme tā divkāršā uzsvara dēļ uz unikalitāti un vienotību Dievībā. No otras puses, šī Dieva vienotība jau ir akcentēta un vēlāk izskaidrota bibliskajā kanonā.²³ Termins “viens” (*ehād*) šeit atsaucas uz saliktu

²¹ J. Gerald Janzen, “On the Most Important Word in the Shema (Deut VI 4–5)”, *Vetus Testamentum* 37 (July 1987): 280–300.

²² Skatīt *The Dictionary of Classic Hebrew*, ed. David J. A. Clines (Sheffield, England: Sheffield Academic Press, 1993-) 1:180.

²³ Skatīt 2. Mozus 20:3; 5. Mozus 4:35, 39; 32:39; 5:7; Nehemijas 9:6; Psalmi 86:10; Jesajas 44:6, 45:14; 46:9; Caharijas 14:9; Marka 12:29; Jāņa 17:11, 21–23; 1. Korintiešiem 8:4; 10:17; Jēkaba 2:19.

vienotību, kur “viens” vienlaikus ir gan viens, gan daudzi (1. Moz. 2:24; 2. Moz. 12:49; 24:3; Soģu 20:1; Ezras 3:1; Jer. 32:39; Ecēh. 37:17). Vēl vairāk, šī unikālā Dievības vienotība ir redzama vienotajā darbībā saistībā ar dievišķo glābšanas plānu un darbībām, nodomiem un izpildījumu derības tekstos.

Jāuzsver, ka vārds *ehād* (“viens”)²⁴ nenozīmē, ka Dievs ir vienuļš. Ir vēl divi ebreju termini “*bādad*”²⁵ un “*yāhād*”²⁶, kas īpaši norāda, ka persona

²⁴ Skatīt H. Ben-Shammai, “Qirqisani on the Oneness of God”, *JQR* 73 (1982): 105–111; Robert W. L. Moberly, “Yahweh Is One: The Translation of the Shema”, no *Studies in the Pentateuch*, VTSup 41 (Leiden, Holland: Brill, 1990), 209–215. Skatīt Jāņa 10:30; 17:22.

²⁵ 1. Mozus 36:35; 3. Mozus 13:46; 5. Mozus 32:12; 33:28; 1. Laiku 1:46; Jesajas 27:10; Jeremijas 15:17; 49:31; Raudu dz. 1:1; 3:28. Nola J. Oppenwall, “Lonely” *The International Standart Bible Encyclopedia*, Revised, ed. Geoffrey W Bromiley (Eerdmans, 1979–1988), 155.

²⁶ Skatīt 1. Mozus 22:2, 12, 16; Soģu 11:34; Psalmi 22:22; 25:16; 35:17; 68:8; Salamana pam. 4:3; Jeremijas 6:26; Amosa 8:10; Caharijas 12:10;

ir “savrup”, “viena pati”, “vientuļa”, “pamesta” vai “izolēta”. Vienotība, unikalitāte un daudzskaitlība bibliskajā monoteismā attēlo dinamisku mijiedarbību un kopību ne tikai starp pašām Dievības Personām (*Yahweh’Ēlōhīm*), bet arī starp Viņu un visu Viņa radību, kā tas redzams visā bibliskajā kanonā. Termins “viens” ir ekskluzīvs Dievam, unikalitātei, pārākumam pār visiem, kas izliekas par dievībām, un atsaucas uz Viņa visuma pārvaldību.²⁷

(*Tulkoja Anna Rozenberga. Turpinājums septembra numurā.*)

Robert L. Alden, “יְהוָה (yāhūd)”, *VanGemenen, NIDOTTE*, 434–435.

²⁷ Stephen T. Hague, *Review of The Task of Old Testament Theology: Method and Cases*, by Rolf P. Knierim, *Ashland Theological Journal* Volume 29 (1997): 128–129.

KRAUKŠKĪGIE SALĀTI AR RIEKSTU MĒRCI

PAMATA SASTĀVDAĻAS:

- gurķi
- burkāni
- sarkanā paprika
- Ķīnas kāposti vai zaļie lapu salāti
- sarkanie kāposti
- lociņi

SASTĀVDAĻAS MĒRCI:

- nesasmalcināti zemesrieksti vai Indijas rieksti
- apelsīnu sula, laima sula vai citrona sula
- neapstrādāts vai dabīgs zemesriekstu sviests (der arī mandeļu vai Indijas riekstu sviests)
- sojas mērce
- nedaudz saldenai garšai ķļavu sirups (der arī nedaudz medus)
- izspiesti ķiploki
- nedaudz sarīvēta svaiga ingvera

Ja ir vēlme mērci pagatavot šķidrāku, var pieliet nedaudz ūdens.

Sagatavoja Baiba un Agris Bērziņi

MĪLOŠĀ DIEVA paspārnē

*Ja klausāties Adventistu Vispasaules radio programmu, būsiet ievērojuši **Janas Jansones** priecīgo balsi radio raidījumā “Atrasts”, kurā viņa intervē cilvēkus, kas atdevuši dzīvi Kristum. Šoreiz mums ir iespēja uzzināt viņas pašas stāstu par piedzīvoto kopā ar Dievu. Šajā numurā lasāma intervijas 1. daļa.*

Pastāsti par pagrieziena punktiem savā dzīvē, kurus piedzīvojot, Tu esi iepazinusi un iemilējusi Dievu?

Jā, šis laikam ir jautājums, ar kuru interviju varētu sākt un beigt. (*Smejas.*) Aši pārdomājot un neiedziļinoties detaļās, pagrieziena punkti, kas diezgan pamatīgi satricinājuši dzīvi un pasaules skatījumu pašos pamatos, ir vismaz septiņi.

Pastāstīšu vienu man ļoti mīlu, kurā Dievs atklājās neizsakāmi skaisti. 2018. gads bija visgrūtākais gads līdz šim. Jau agrāk biju piedzīvojusi ļoti smags notikumus, bet nekad intensīvas cīņas un pārbaudījumi nebija turpinājušies 10 mēnešu garumā. Maijs bija kulminācija. Vienas nedēļas laikā uzzināju, ka diviem manas ģimenes locekļiem ir audzējs, viens no viņiem nākamajā nedēļā jau bija miris, par otru bija skaidrs – veselības dēļ ārstēšana nav iespējama un jāgaida, ka cilvēks nomirs mokošā nāvē. Vidusskolas laikā jau zaudēju mammu, un man likās – nē, ne jau atkal, ne ja atkal tik tuvi cilvēki! Bēru dēļ uz Latviju atbrauca mans tētis, ar kuru nav vienkāršas attiecības alkoholisma dēļ. Protams, aiz bēdām viņš sāka dzert. Kaut arī Dievs deva piedošanu tētīm un mūsu attiecības tika sakārtotas, nāves tuvums un tas, ka redzēju viņu atkal dzērušu, atgādināja visu, kas agrāk bija sāpējis. Paralēli tam kolēģis aizgāja no darba, aiz sevis atstājot ļoti daudz nedarītu lietu, kas man un vēl vienai kolēģei “jāstrebj”,

tātad darba apjoms dubultā. Tā gada IMPACT dažādu apstākļu dēļ bija jāsāk organizēt no nulles, un līdz tam bija palikuši 2 mēneši, tam visam klāt puse no komandas mēneši atradīsies ārzmēs un nebūs sasniedzami. Paralēli tam man jāuzraksta bakalaura darbs un jāpabeidz augstskola. Toreiz skaitīju, un vienlaicīgi manā dzīvē bija astoņas smagas lietas un vēl ikdienas sūkumi.

Es biju padevusies jau maija sākumā, bet, kad izdzirdēju par ģimenes locekļiem, nolēmu rakstīt iesniegumu par akadēmisko gadu un pabeigt augstskolu nākamajā gadā. Kas šādā dzīves situācijā ir skola un bakalaura darbs? Tomēr draugi un pasniedzēji iedrošināja turpināt, kaut kāda maza cerība vēl bija sirdī palikusi. Slava Dievam, pētījuma daļa bija izdarīta jau agrāk, atlika apkopot rezultātus un to visu aprakstīt, bet šādā situācijā tas šķita gandrīz neiespējami, jo visos brīvajos brīžos, kuru bija neizsakāmi maz, staigāju kā apdullusi, skatījos sienā vienā punktā, centos aizmukt un nedaudz pazust internetā, kā arī, cik atlieka spēka, centos būt blakus ģimenei, jo viņi Dievu nepazīst.

Tomēr Dievs jau bija sagatavojis apstākļus un cilvēkus, kas man ticēs un cīnīsies. Godīgi sakot, nesaprotu, kā es to darbu uzrakstīju. Pēdējā vakarā pie manis atbrauca draudzene, nosēdināja pie datora un teica – raksti saturu, es formatēšu diagrammas. Manas tuvākās kursa biedrenes nedaudz zināja, kas notiek manā dzīvē, un arī pieteicās formatēt

darbu tehniski, lai es tikai rakstu atlikušo saturu. Ap četriem pieciem rītā darbs apmēram bija pabeigts. Draudzenei, kas pie manis palika un neļāva padoties, 7.00 jau bija jābūt darbā un jāceļas 6.00, lai paspētu. Tas bija liels upuris no viņas. Pāris stundas pagulēju un vedu uzrakstīto bakalaura darba vadītājam. Teicu, ka nav labs un ka es pat nezīnu, vai paspēju iesiet un iesniegt, bet man nav iebildumu pabeigt skolu nākamgad. Viņa sausu faktu līmenī zināja, kas notiek manā dzīvē. Darbu ātri izlasīja, kaut ko pati izlaboja, vēl noformēja, izlaboja kļūdas, izprintēja man divus krāsainus eksemplārus, kamēr es glāžainām acīm skatījos vienā punktā un jau kuro reizi biju padevusies. Viņa ielika papīrus man rokās un teica: “Sauc taksi un brauc iesiet! Darbs ir labs, tu šogad pabeigsi!” Beigu beigās iesniedzu 3 minūtes pirms termiņa beigām.

Pienāca aizstāvēšana. Pirms devos aizstāvēt, Dievam teicu: “Paldies, ka atvedi mani tik tālu, tas jau ir brīnums! Tu redzi, ka man nav spēka šim, bet es gribu dot Tev labāko, un, lai kā arī būtu, lai šis nes Tev godu!” Dievs bija kārtojies apstākļus tā, ka man bija visatbalstošākais recenzents, kādu vien varētu vēlēties, žūrija uzdeva jautājumus, kuros varēja redzēt, cik ļoti man patīk mans darbs, ka pētījums bijis vērtīgs arī maniem kolēģiem.

Uzreiz pēc aizstāvēšanas Daugavmalā tikāmies ar IMPACT plānošanas komandu pēdējoreiz pilnā sastāvā pirms paša IMPACT, jo puse komanda devās mēnesi uz ārzmēm.

Sirds bija smaga, jo sapratu, ka nākamais mēnesis bez viņiem būs grūts. Pēkšņi man atnāca izziņa no darba vadītājas – žūrija nolēmusi, ka jāliek 10. Komanda gavilēja un slavēja Dievu, bet es raudzījās Daugavas vilņos, un pār vaigiem ritēja asaras. Man dzīvē pārsvarā ir bijušas ļoti labas atzīmes, bet tās nekad nav daudz nozīmējušas. Šis 10 man nozīmēja visu. Darbs nebija 10 cienīgs, tam bija potenciāls būt uz 10, bet man nepietika spēka to pacelt līdz 10 līmenim. Mūsu gadā žūrija bija sanākusi daudz stingrāka nekā citus gadus. Manā grupā bija tikai vēl viena meitene, kas saņēma 10, un viņa principā bija uzrakstījusi darbu maģistra līmenī. Tas bija brīnums! Es sajutos, it kā Dievs man teiktu: “Es zinu, kam tu ej cauri. Es zinu, cik Tev ir spēka. Es zinu, ka šis bija labākais, ko varēji. Lai kas arī notiktu un kādi būtu apstākļi, mums abiem kopā rezultāts var būt izcils!” Tas deva spēku izturēt tālākos zaudējumus, pārbaudījumus atlikušā gada laikā.

Pāri visam šo gadu es atceros kā ļoti drošu un siltu gadu. Jā, sirds asiņoja, lielāko daļu laika es biju padevusies. Emocionāli – it kā sarāvusies kamoliņā un šņukstētu, bet, kamēr tas tā bija, es ik mirkli, ik sekundi jutu Dieva siltās rokas ap mani, ka Viņš nes, ka Viņš slauka asaras. Viņš vienmēr atsūtīja eņģeļus – manus draugus, kas par mani cīnījās zobiem un nagiem, kas iestājās, bija blakus, mierināja, lutināja. Nekad nedrīkst par zemu novērtēt cilvēku laipnību, pašuzpurēšanos,

atbalstu un iedrošinājumu. Tas nav pašsaprotami! Tās ir īpašas Dieva rūpes par cilvēku. Šāds cilvēku atbalsts mani ir glābis un izmainījis dzīvi neskaitāmas reizes. Es cenšos to atgādināt un teikt cilvēkiem, kas to manā dzīvē ir darījuši, bet zinu, ka Dievs viņiem daudz labāk atmaksās.

Caur šiem notikumiem Dievu ieraudzīju kā cīnītāju, kas par mani cīnās, lej asinis, kārto un maina apstākļus, izcīna kaujas manā vietā un pasargā, lai man nebūtu ne skrambiņas. Un, kamēr vērojot šo kauju, mana sirds lūst un sāp, Viņš, nedomājot par sevi, sūta man atbalstu – cilvēkus, kas par mani parūpējas. Kad cīņa beigusies, Viņš vēl atnāk pie manis un sadziedē rētas, kas sirdī, un noslauka visas asaras. Kā tādu Dievu var nemīlēt?

Slava Dievam, šobrīd manā dzīvē nav vētru, vienīgās cīņas ir ar pašas raksturu un egoismu, tomēr – cik labi zināt, ka arī šīs cīņas ir Viņa, jo tad būs uzvara. Vēl šorīt svētbriņķī Viņš man atgādināja, ka joprojām ir sargpostenī, ka joprojām visas manas cīņas ir uzvarētas, jo tās izcīna Viņš pats. ““Zini, ja pret tevi kāds vērs uzbrukumu, tas nenāk no Manis; kas saceļas pret tevi, tas kritīs tevis dēļ. Nevienam ierocim, kas vērst pret tevi, neizdosies tevi pieveikt, un ikvienu mēli, kas uzstāsies tiesā pret tevi, tu noraidīsi kā netaisnu liecību. Tas ir Tā Kunga kalpu mantojums un Mana svētība, kas tos pavadīs,” saka Tas Kungs.” (Jes. 54:15,17)

Kuras Dieva rakstura īpašības Tev ir īpaši mīļas?

Caur citiem dzīves notikumiem esmu Dievu iepazinusi kā tādu, kas nav par lielu, lai no Debesu augstumiem nonāktu pie maza bērna un dziedinātu, un izmainītu sirdi. Caur to iemīlēju Dieva pazemību, vienkāršību un ieinteresētību. Iemīlēju Viņu par to, ka Viņš atklāja – esmu Viņam mūžības un Dieva dzīvības vērtībā laikā, kad pati sev likos nevērtīga, bezjēdzīga, neglīta un nemīlama. Mīlu Dievu par to, ka Viņš ir lielāks par manu sirdi, ka spēj to klusināt, ka māca piedot tiem, kas darījuši pāri, kad šķita, ka atrisināt attiecības ir neiespējami. Izrādās, piedošanu var gūt arī divatā ar Dievu, no aizvainojuma un sāpēm var atbrīvoties divatā ar Dievu tā, lai cilvēkus, kuriem nespēju piedot,

varu mīlēt tā, it kā nekad nekas nebūtu nodarīts. Tas ir brīnums, jo tas atgādina, ka tieši tāda ir Dieva paša piedodošā sirds, kas pēc saņemtiem pāridarījumiem spēj mūs mīlēt tā, it kā mēs vienmēr būtu atsaukušies uz Viņa mīlestību un nekad nebūtu sagādājuši nevienam ciešanas.

Es Viņu esmu iemīlējusi kā Dievu, kas ļoti grib, lai esam laimīgi. Tā laime ne vienmēr ir tāda, kādu iztēlojamies, bet iekšēja brīvība, miers, prieks jebkuros apstākļos. Bet Viņam patīk arī sagādāt pārsteigumus un uzdāvināt lietas un notikumus, kurus pat nedomājām, ka vēlamies, tad atliek vien baudīt, priedēties un pateikties.

Dievs man tik ļoti tic. Man reizēm šķiet, ka nav gudri tik ļoti uzticēties un ticēt cilvēkam, kurš tik bieži pievīl un “salaiž dēli”. Bet Viņš turpina ticēt tam, kas es varu kļūt. Viņš manī neredz Janu un viņas rakstura nepilnības, Viņš manī redz Janu, kas uzvar, kas ir Viņa paša meita, kas ir drosmīga un kurai var uzticēt rūpes par citiem. Šāda ticība dara pazemīgu, jo es ļoti labi apzinos savas kļūdas un trūkumus, bet šī Jēzus ticība dod spārnus lidot. Tā es mācos skatīties uz citiem cilvēkiem, lūdzu, lai Dievs atklāj viņu potenciālu un lai arī es varu viņiem ticēt, kā Dievs tic man, un raudzīties pāri nepilnībām.

Dievs ilgas uzskata kā lūgšanas. Vairākas reizes ir bijis tā, ka ilgojos pēc kaut kā, bet pietrūkst drosmes par to lūgt. Piemēram, tik ļoti redzēju vajadzību, lai Dievs Latvijā izveido misijas skolu, bet līdz galam nespēju par to lūgt, jo likās par lielu. Pēc pus gada sākās skolas plānošanas process, un pēc pusotra gada tā atvērs. Tā bijis vairākkārt. Cik daudz kas vairāk notiktu, ja mēs spētu noticēt un no visas sirds cīnītos lūgšanās par draudzi! Cik labi, ka Viņš spēj lasīt mūsu sirdi un atbildēt neizteiktās lūgšanas!

Es mīlu Dievā to, ka Viņš nemainās un ir uzticams. Man tik daudz palīdz tas, ka atceros – Viņš ir bijis uzticams konkrētos pagātnes notikumos, kā arī neskaitāmos Bībeles notikumos. Kāpēc lai Viņš pēkšņi nebūtu uzticams tagad?

Visvairāk es mīlu Viņa nesavtību. Kad apzināti raugās uz krustu, patiešām viss dzīvē kļūst mazs un pārvarams. Pašas problēmas kļūst sīki

Es mīlu Dievā to, ka Viņš nemainās un ir uzticams. Man palīdz tas, ka atceros – Viņš ir bijis uzticams konkrētos pagātnes notikumos. Kāpēc lai Viņš pēkšņi nebūtu uzticams tagad?

smieklīgas, un pēkšņi paveras Debesu plašumi. Dievā ir brīvība, tāda ista un nesatricināma. Ir vēl jomas manā dzīvē un rakstura īpašības, kurās man jāiegūst brīvība, bet tik daudz kur tas jau ir iegūts, tik daudz, kas ir sadzījis un izrauts no sirds. Kāpēc lai turpmāk būtu citādāk? Dievs taču ir uzticams, tad Viņš arī izcīnīs!

Kas Tev palīdz ikdienā nezaudēt saikni ar Viņu, staigāt ar Viņu kopā?

Noteikti daudz palīdzējuši visi šie notikumi, kuros skaidri mirdzējuši Viņa žēlastība. Visvairāk – ieraudzīt un iemīlēt Viņa raksturu. Nav pasaulē nekā skaistāka par to. Kurp tad es iešu? Nav jau tā, ka man pilnīgi katru rītu ir vispiepildošākie svētbriži, ka nepaklūpu, ka nenožēloju kādas savas reakcijas uz citu cilvēku rīcību vai pateikto, izdarīto. Ir rakstura īpašības, dzīves jomas, ar kurām es nelepojos, par kurām negribas runāt.

Tomēr kopš pagājušā gada janvāra kaut kas ir mainījies. Jau ilgāku periodu pirms tam biju juties nesaprasta, nenovērtēta. Sāka rasties

aizvainojums, nepamatotas gaidas no cilvēkiem, un tas izraisīja virkni nepamatotu reakciju, kas sāpināja manus vistuvākos. Vainoju nabaga cilvēkus pie lietām, pie kurām viņi it nemaz nebija vainīgi. Jaunajā gadā aizbraucu uz konferenci, kuras laikā diezgan smagi saslimu, un šo laiku pavadīju intensīvās pārdomās. Tas bija neizsakāmi svētīgi. Dievs atklāja, ka manu sāpju pamatā ir egoisms – mani nesaprata, mani neuzklausīja, man pārmeta, manu skumjo noskaņojumu nepamanīja, man, mani, par mani... Tad Dievs deva vēl visādas situācijas, kurās redzēju, ka patiesībā nekas nekad nav par mani. Tā ir tik atbrīvojoša patiesība. Pēkšņi, kad fokuss mainās no manis uz Dievu un citiem, rodas līdzjūtība, rūpes, mīlums, prieks, un pēkšņi kļūst viegli. Arī saikne ar Dievu nav par mani, tā ir par Viņa uzticību, spēku izmainīt un to, ka Viņš nepadodas. Ja mans skatiens nav uz mani un manām kļūdām, bet uz Viņu, tad viss saliekas savās vietās pats no sevis. Tagad zinu, ja man sāp un tas nav tādēļ, ka kādam citam sāp, tātad mans egoisms ir pamodies, atliek kopā ar Dievu atkal iegūt brīvību no tā. Kaut kā lielu drošību dod tas, ka es zinu – Viņš par mani cīnīsies līdz pēdējam mirklim. Mana daļa ir uzmanīt, vai tas egoisms nemostas, un tūlī skriet pie Dieva, kad mostas. Pārējo izdarīs Dievs. Bet tā reizēm ir vislielākā cīņa. Kopš tā laika kaut kas ir nostabilizējies, iebetonēts uz palikšanu. Arī sausuma un kritiena periodus ir bijis vieglāk izdzīvot, jo zinu, ka tie pāries un Dievs nemainīsies. Ja Viņš par Dāvidu, Āronu un citiem iestājās viņu klupšanu un rakstura vājuma mirkļos, kāpēc lai ar mani būtu citādāk? Kas man ikdienā palīdz nezaudēt saikni ar Viņu? Dievs pats!

Kā Tu nonāci pie tā, ko dari tagad – pilna laika kalpošanas? Pastāsti par ceļu līdz tam!

Kopš apmēram 15 gadu vecuma, kad iedegos par misiju, līdzcilvēkiem, dažādām kalpošanām, allaž zināju, ka vēlos doties uz misijas skolu vai brīvprātīgajā darbā, kurā varētu kalpot cilvēkiem praktiski. Dievs tomēr taisīja durvis ciet, un paliku Latvijā. Vēlāk iepazīnos ar konceptu, ka ikviens draudzes loceklis ir aicināts būt pilna laika misijā savā darba vietā un tas ir iespējams, ja

adventisti dibina savus uzņēmumus. Ikviens, kas strādā uz misiju orientētā uzņēmumā, ceļ Dieva valstību un ar to arī nopelna sev iztiku.

Tā ir taisnība, ka katrs var kalpot savā darba vietā, tomēr Dieva plāns un ideāls ir tik daudz augstāks! Mums jau tāpat kā Israēlam gribas būt kā “visām citām tautām”, bet Dievam ir labāks plāns, ceru, ka arvien vairāk cilvēku to ieraudzīs un sāks noticēt, ka tas ir iespējams Latvijā. Sāku pēc tā ļoti ilgoties, bet mums jau Latvijā šādu uzņēmumu ir ļoti maz, un pret šādu domāšanu liela daļa draudzes izturas skeptiski. Taču, braucot uz ārzemēm, esot dažādās konferencēs un adventistu iestādēs, sāku pamanīt, cik tas ir spēcīgi un cik ļoti daudz vairāk Dievs var darboties caur šādām vietām.

Kad man palika 24 gadi, IMPACT komanda man uzrīkoja dzimšanas dienas pārsteigumu. Kā jau parasti – bija kūka un svecītes. Nosmējāmies, ka lūgšana ir efektīvāka par vēlēšanu, tāpēc pūtu svecītes un lūdzu: “Dievs, es nezinu, kā un vai tas tiešām ir Tavs prāts, bet, ja ir, padari mani šī gada laikā par pilna laika kalpotāju.” Lieki piebilst, ka šo lūgšanu aizmirsu un dzīvoju savu dzīvi. Pagājušā gada pavasarī izaudzināju savus divpadsmitklasniekus, un bija laiks uzdot Dievam jautājumu: “Ko tālāk?” Uz trim dienām aizbraucu prom no visiem, izslēdzu telefonu un devos “tuksnesī”, lai saprastu šo jautājumu. Jau pirmajā vakarā Dievs deva atbildi, ka jādodas uz maniem dzimtajiem Talsiem. Ko tur? To man Dievs neatklāja. Ar Dievu bija noruna, ja līdz septembrim nedabūšu labu darba piedāvājumu, šis gads tiks veltīts Viņa darbam. Dažādu apstākļu un dīvainu sakritību dēļ līdz septembrim darbu nedabūju, kas skolotāja profesijā ir gandrīz neiespējami. Septembra sākumā man zvanīja no vismaz trim skolām, mēģinot pierunāt stāties darbā, bet tad lēmums jau bija pieņemts. Tā nu vēl līdz šim mirklim esmu bezdarbnieks jeb, kā mani draugi smejas, valsts apmaksāts misionārs. Tikai septembra beigās atcerējos dzimšanas dienas lūgšanu. Nebija pat pagājis gads, un Dievs to jau paveica. Ne tādā veidā, kā gaidīju, bet lūgšana bija atbildēta.

(Turpinājums septembra numurā.)

Ko tas nozīmē – bīties Dievu?

Krū: Krā, mums ar Fredi ir radusies ļoti forša biznessidejina! Tu arī tajā varēsi piedalīties.

Krā: Cik interesanti! Pastāsti.

Krū: Mēs abi nolēmām visos sakrātajos konfekšu papīriņos satīt iekšā smiltis un akmentiņus un tad pārdot par mazām naudiņām! Spoži, vai ne?

Krā: Ko? Es nu gan tur nekāda spožuma neredzu! Kāpēc jums prātā tādas dīvainas un nekrietnas idejas?

Krū: Māsiņ, biznesā tā dažkārt notiek. Ar to jāsamierinās. Galvenais, lai mērķis būtu labs! Mums ļoti noderīgi būtu arī tavi sakrātie papīriņi!

Krā: Es nu gan tos jums nedošu tādai blēdībai!

Krū: Skopa tu esi, Krā! Lūk, to es tev teikšu!

Krā: Vai tu pats gribētu ēst tādas smilšu konfektes?

Krū: Bet kā lai citādi es sakrāju naudu jaunam mikroskopam?! Mēs ar Fredi gribam izpētīt visu sīko pasauli – visādus mikrobus, tārpus, koku lapas, ūdeņus... Tev nešķiet, ka tas ir ļoti labs mērķis? Es pat teiktu – zinātnisks!

Mamma: Bērni, klausos, jums šeit notiek gudras sarunas.

Krā: Nu, nemaz tik gudras viņas, mammucīt, nav! Krū abiem ar Fredi blēdības prātā! Izdomājuši tirgot konfekšu papīriņos ietūtas smiltis un akmentiņus!

Krū: Nu, bet mums ir cēls mērķis! Kaut kā taču jātiek pie finanšu līdzekļiem!

Mamma: Krū, tu mani patiešām apbēdini! Kāpēc tavā sirsniņā tik negodīgas domas? Mēs taču kopā varam padomāt, kā tikt pie jūsu cēlā mērķa. Tu, Krū, labi zini, ka negodīgums ved pa ļaunu ceļu! Beigās tas vienmēr atnes tikai bēdas un noskumšanu.

Krū: Man nemaz nenāca prātā tevi vai vispār kādu apbēdināt!

Krā: Es vienmēr atceros, ko tu mums, mammucīt, stāstīji, ka mūs

katru brīdi redz Dievs! Viņš redz visu, visu, ko mēs darām un pat domājam! Es nu gan negribētu pazaudēt Radītāja draudzību negodīgu padarīšanu dēļ!

Mamma: Pareizi tu saki, Krā. “Tā Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas.” (Psalms 25:14)

Krū: ... bīstas? Ko tas nozīmē – bīties? Tas nozīmē kārtīgu baidīšanos no Dieva?

Mamma: Nē, bijība nozīmē paklausīt savam Radītājam. Visu, ko zini, kas ir labs, to dari!

Krā: Tas ir kā paklausīt draugam, kurš visu zina labāk, pie tam vēlē tev tikai labu! Paša prātiņš dažkārt var būt pavisam greizs un nepareizs.

Mamma: Īpaši, ja tas perina tādas domas, kas atnes citiem apbēdinājumus, bet “Bijība Tā Kunga priekšā ienīst nelāgo, ienīst tukšu iedomību, augstprātību un ikvienu ļaunu ceļu.” (Sal. pam. 8:13), un šis tavs plāniņš, Krū, patiešām ved pa ļaunu ceļu.

Krū: Zini, mammucīt, es kaut kā nepadomāju par tiem citiem, kuriem gribēju notirgot savas negodīgās konfektes, bet domāju tikai par sevi un naudu, ko varētu iegūt. Kaut kā pavisam aizmirsu visus labos likumus! Man taču nav nekāda ļaunā sirds!

Krā: Brālīt, es domāju, ka ļoti labi ir tam, kam ir laba sirds un gudrs prātiņš!

Mamma: Vai zināt, ko par gudrību sacijis ķēniņš Salamans? Viņš ir teicis, ka “Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana.” (Sal. pam. 9:10)

Krā: Tas nozīmē, ka gudrs ir tas, kurš vienmēr paklausa Radītājam.

Mamma: Jā, un tur Dievu augstā godā visā, par ko domā un ko dara.

Krā: Es atceros tādu cilvēku no Bībeles stāstiem! Tāds bija zēns vārdā Samuēls.

Krū: Es arī atceros! Viņam bija riktīgi vērtīga dzīve jau no pašam bērnu dienām!

Mamma: Tas bija tāpēc, ka Samuēlam bija ļoti jauka un

dievbijīga māte Anna, kura svētīja savu bērnu Dievam. Kaut gan Anna ilgu laiku nebija bērnu, par ko viņa ļoti bēdējās un skuma, viņa nekļuva nīgra un dūsmīga, bet visu savu bēdāšanos uzticēja Dievam sirsniņās lūgšanās. Viņa zināja, ka Dievam vienīgajam ir vara pār viņas dzīvi, tāpēc sirsniņi lūdza pēc dēla un apsolīja to audzināt priekš Dieva.

Krā: Un tad viņai beidzot piedzima Samuēls!

Mamma: Tā notika. Anna bija ļoti laimīga un pateicīga Dievam. Viņa mācīja dēlu jau no mazām dienām mīlēt un godāt Dievu. Samuēls auga jauks un paklausīgs. Viņš patika Dievam un cilvēkiem.

Krū: Vai mammas un tēta klausīšana arī ir bijība?

Mamma: Protams. Debestēvs taču ir sacījis, ka vecāki jāgodā un jāklausa. Necieņa un nepaklausība apbēdina gan Dievu, gan vecākus un vēlāk sagādā daudz ciešanu arī pašiem bērniem. Lūk, Samuēls paklausībā vecākiem auga laipns, sirsniņgs, izpalīdzīgs un godbijīgs un izauga par krietnu, Dievam darbam noderīgu vīru.

Krū: Es zinu, viņš kļuva pats galvenais draudzē, vai ne?

Mamma: Tieši tā. Samuēls uzticīgi kalpoja dievamā. Kad viņš bija vēl pavisam jauns, priesteris Ēlis bija viņa skolotājs. Samuēla rakstura jaukuma dēļ viņš iemīlēja zēnu kā savu dēlu.

Krā: Ēlim pašam taču arī bija dēli.

Mamma: Bija gan, tikai viņu dzīves ir bēdīgs piemērs dievbijības trūkumam. Tie bija iemantojuši pavisam sliktu slavu tautā ar savu nekrietnību un negodīgumu. Ar daudz ļauniem darbiem Ēļa dēli sarūgtināja savu tēvu, bet Samuēls nebija tāds. Vēl mazs zēns būdams, viņš godam kalpoja Tam Kungam. Samuēls izvēlējās dzīvot par godu Dievam un par svētību cilvēkiem. Visos darbos un pienākumos viņš bija uzticams un godīgs.

Būdams Dieva draugs, viņš varēja dzīvot drošā pašlāvībā uz Dievu, jo **“Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku dzīvībai, tāds būs arvienu paēdis, tā ka nekāds ļaunums viņu nepiemeklēs.”** (Sal. pam. 19:23)

Krā: Es domāju, katrs normāls cilvēkbērns grib no ļaunuma izvairīties, vai ne? Samuēls zināja, ka paklausība un draudzība ar Dievu ved pa drošu un laimīgu ceļu.

Mamma: Samuēls mīlēja Dievu. Viņš ļoti ilgojās kļūt tāds, kādu viņu vēlējās redzēt Dievs. Dieva raksturs ir labvēlība un mīlestība. Pēc tāda rakstura ilgojās arī Samuēls.

Krū: Man patīk šis stāsts par Samuēlu.

Krā: Jā, tas ir ļoti iedvesmojošs!

Krū: Tikai – es tagad ļoti labi saprotu, ka man jādomā pilnīgi cits biznesa plāns! Bet, kamēr sakrāšu naudu mikroskopam, pienāks ziema un visas sliekas un tārpi jau būs sasaluši un nosaluši, visas lapas nobirušas, un mikrobi nez kur

nolīduši sildīties! Interesanti, ko mēs ar Fredi pētīsim, kad viss būs pazudis?

Mamma: Izzināmā pasaule, Krū, nekur nepazudīs. Pārņāks tētis, un mēs kopā padomāsim, kā risināt tavus biznesa plānus.

Krā: Nu ja, ģimene jau ir tā, kas vienmēr palīdz, domā un darbojas kopā, vai ne?

Krū: Es uz to ļoti ceru, bet par *konču* plānu man tiešām kauns. Kādas nelāgas domas gan dažreiz var ienākt prātiņā!

Krā: Bet tad tās žigli no turienes ir jādabū ārā, citādi var notikt pavisam nelāgas lietas.

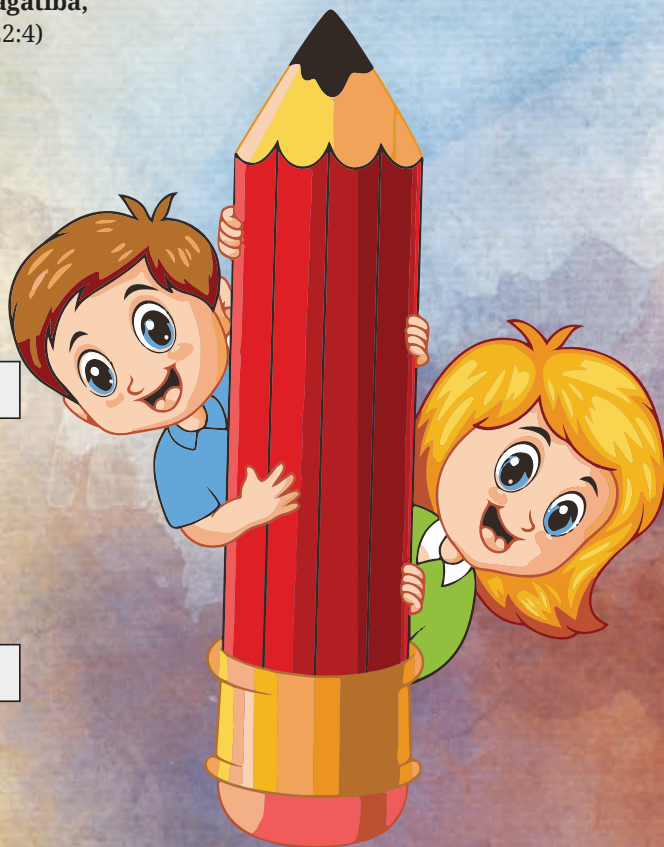
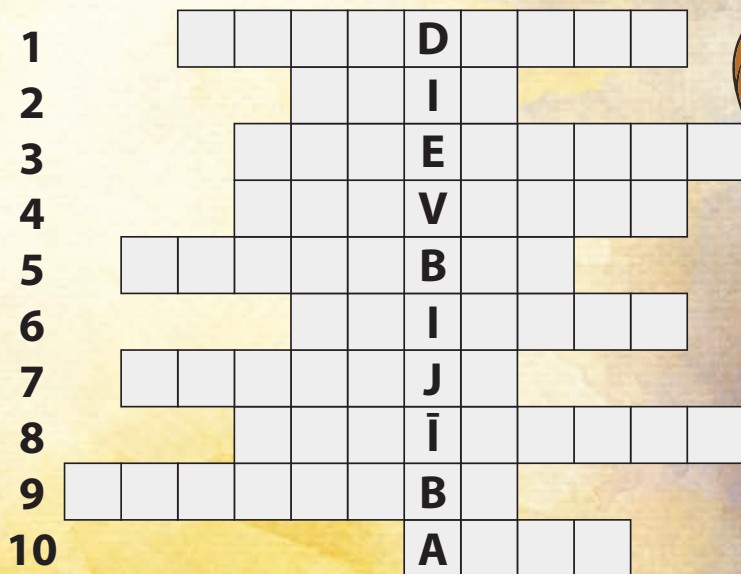
Mamma: Mīlie bērni, ikvienam vienmēr ir labi atcerēties, ka **“ar Tā Kunga bijāšanu var izvairīties no ļaunuma”** (Sal. pam. 16:6) un patiesā dievbijība ir dzīvošana paklausībā Dievam mīlestībā, jo **“Pazemības, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība.”** (Sal. pam. 22:4)

KONKURSA “CEĻOJUMS PA SALAMANA GUDRĪBAS TAKĀM” BALVIŅAS PAR JŪNIJU SAŅEMS:

Raivo no Kandavas, **Laima, Sintija, Artjoms, Salvis, Martins** un **Roberts** no Pļaviņām, **Leila, Marija, Stefans, Tilānija** un **Emīlija** no Rīgas, **Anna, Johans, Aleksa, Emīlija, Teodors** un **Renārs** no Smiltenes, **Kristofers, Lidija, Alda, Evita, Daniela, Renārs** un **Kristers** no Dobeles.

Konkurss ir noslēdzies! Pateicība visiem čaklajiem dalībniekiem, kuri lasīja un veidoja darbiņus!

Uzdevums

Izlasi Krū un Krā piedzīvojumus, lai atbildētu uz jautājumiem un atrastu trūkstošos vārdus.

1. “Tā Kunga _____ ir ar tiem, kas Viņu bīstas.”
2. Kā sauca priesteri, kas bija Samuela skolotājs?
3. “_____, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība.”
4. “Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku _____.”
5. “_____ sākums ir Tā Kunga bijāšana...”
6. Ko vēlējās Krū satīt konfekšu papīriņos?
7. Ko Samuēls darīja dievnamā?
8. Ko Krū vēlējās iegūt no māsas?
9. “Bijība Tā Kunga priekšā ienīst nelāgo, ienīst tukšu _____.”
10. Kā sauca Samuela māti?

PATMOS
jaunums

DIEVA
APSOĻĪJUMI

*uzvarošai
dzīvei*

Otrā liecību grāmata
ar Ingrīdas Markusas dzeju

Kurš liek ziedēt
ābelēm?

Drīzumā izdevniecības
"Patmos" grāmatu centrā!

WWW.PATMOS.LV